

100 bài Hiện Thực 3

(HT21-HT30)

TNT Mặc Giang

thnhattan@yahoo.com.au

1. Chuyến xe vô thường
2. Hành trình 25 năm
3. Hoa Đạo Pháp
4. Mộng bình thường
5. Cõi không trung vờn sắc thể
6. Đờng hỏi ngày mai
7. Khách lữ hành
8. Vạc rừng khua kẽ lá
9. Ta nghe rồi em
10. Em là ai
11. Bảo Ngọc trên tay
12. Nét ngọc điểm hằng
13. Hoa lá đơm cành
14. Nghe từ bản thể
15. Đường xưa lối cũ đi về
16. Nụ cười
17. Mang lại niềm vui
18. Xây dựng Nhà Lam
19. Hãy trả lại tôi
20. Bước chân không mỏi
21. Võ cánh mệnh mộng
22. Một chút lưu tình
23. Vành trăng treo dốc đá
24. Đưa em về quê cũ
25. Hoa Đàm reo nhân thế
26. Khép cửa thiên thu
27. Chính ta là vũ trụ
28. Khúc nhạc Thần Tiên
29. Em là Vũ Trụ Thần Tiên
30. Hành trình bất diệt
31. Tiếng khóc nhiệm màu
32. Khúc nhạc Tình Người
33. Đôi dòng lệ
34. Dậy sóng thi thơ
35. Tình tự mệnh mộng
36. Đi vào giấc ngủ ngàn năm
37. Tiếng khóc cội nguồn
38. Mấy mươi năm
39. Hoa Chân Lý
40. Hoa Bất Diệt
41. Hoa Vũ Trụ

42. Hoa Đạo Pháp
43. Hoa Vô Thường
44. Hoa Tạng trở bông
45. Hoa Diễm Hằng mĩm nụ
46. Hoa Chơn Thường
47. Hoa Từ Bi Hỷ Xả
48. Hoa Chánh Pháp
49. Hương thơm giải thoát
50. Hoa Phật Pháp
51. Hoa Giác Ngộ
52. Vạn đóa hoa
53. Hoa Chánh Đạo
54. Hoa Vô Lượng Tâm
55. Hoa Bồ Đề Tâm
56. Hoa Tu Tập
57. Hoa Giải Thoát
58. Hoa Vô Thường bất biến
59. Hoa Không Sắc
60. Hoa Từ Tâm
61. Hành trình giải thoát
62. Lên đường Tứ Thánh
63. Khuyến tinh tu
64. Diễm nụ Không Hoa
65. Hoa Rộng Lượng
66. Hoa Dấn Thân
67. Hoa Thân Thiện
68. Hoa Nhân Ái
69. Hoa Nhân Sinh
70. Hoa Tình Thương
71. Thỏa tâm nguyện
72. Hai mảnh cuộc đời
73. Khép lại vô cùng
74. Tiếng hát bình an
75. Không ai không có
76. Em và Tôi
77. Em tôi, ai nhớ ai thương
78. Ai vì, vì ai
79. Khù khờ
80. Ai thương
81. Hoa Đồng Nội
82. Hoa Không Tên
83. Hoa Tự Tôn
84. Hoa Tủi Thân
85. Hoa Mặc Cảm
86. Thức dậy đi
87. Sơn sắt tôn thờ
88. Kết Vòng Tay Hoa

89. Nếu có thể
90. Nếu đủ sức
91. Cái nổi ta bà
92. Khép lại đôi bờ
93. Đạo giáo, không nên hí luận
94. Sao lại là văn nhân, thi sĩ
95. Xếp lại tử sinh
96. Hợp tan này còn nhỏ
97. Sao lại khóc tôi
98. Châu sa thành gia bảo
99. Ai chưa từng biết khóc
100. Nhớ mãi nghe em

10 bài – Hiện Thực 21

1. Chuyển xe vô thường
2. Hành trình 25 năm
3. Hoa Đạo Pháp
4. Mộng bình thường
5. Cõi không trung vờn sắc thể
6. Đừng hỏi ngày mai
7. Khách lữ hành
8. Vạc rìng khua kẽ lá
9. Ta nghe rồi em
10. Em là ai

Chuyển xe vô thường

Tháng 4 – 2007

Xe vô thường chạy trên đường chuyển hóa
Chuyên chở người nhân thế cõi phù sinh
Đẩy và đưa, xây xát mọi bóng hình
Thành, trụ, hoại, kéo về không, hư huyền

Xe vô thường không bao giờ dừng chuyển
Khách lữ hành xuôi ngược cửa vào ra
Cuộc tử sinh thống thiết nổi ta bà
Còn vay trả biết bao nhiêu nghiệt ngã

Vẽ châu ngọc treo đầu sương ngọn cỏ
Dệt diễm huyền vắt bóng gió trăng sao
Hạn hán lâu, lất phất ngọn mưa rào
Làm khô cứng tính thạch nham nhân ngã

Ai cũng nói cuộc đời này là giả
Rồi một mai nhắm mắt, sẽ buông tay

Khi nào buông, thì lúc đó hẫng hay
Chưa hắt hơi, vẫn kéo tri, thúc thủ

Xe vô thường, hụ lên rồi, hót hã
Mắt trợn tròn, miệng há hốc mở ra
Nghĩa địa kia, thêm một nấm mồ ma
Người đưa tiễn, trầm ngâm trong giây lát

Rồi tiếp tục cuộc hồng trần tan tác
Phóng lao mình tàn tạ nẻo trầm luân
Hối hư vinh, đeo nghiệp dĩ vào thân
Lại trách cứ kiếp nhân sinh khốn khổ !!!

Hành trình 25 năm

Tháng 4 – 2007

Hai mươi lăm năm, kiến lập đạo tràng
Hai mươi lăm năm, đánh đôi làm than
Nước muôn sông trôi về hạnh nguyện
Nguyện nhân gian thắm nhuận đạo vàng

Hai mươi lăm năm, tâm lực vô nghi
Hai mươi lăm năm, xây đạo từ bi
Nước cam lồ, cảnh dương, pháp nhũ
Đạo nhiệm màu đại lộ ta đi

Trên báo Phật ân, dưới hoằng dương tế độ
Trên cầu Phật thừa, dưới cứu khổ hàm linh
Bao công khó, gian nan mới có
Bao tấm lòng, góp sức mới nên

Độc lộ di hành, cuộc hành trình khách lữ
Lục độ vạn hạnh, là sứ giả Như Lai
Cõi phù sinh, vào ra ba cõi
Thức tỉnh lòng, tự kỷ, là ai

Hai mươi lăm năm, mang kiếp tha phương
Hai mươi lăm năm, biết mấy đoạn trường
Góp bàn tay, nâng niu tình tự
Quyết một lòng, Đạo Pháp – Quê Hương

Hai mươi lăm năm, một mái quê nhà
Hai mươi lăm năm, chưa thỏa lòng ta
Vì Đạo Pháp, tâm nguyện dẫn bước
Vì Quê Hương, tâm nguyện thiết tha.

Hoa Đạo Pháp

Tháng 4 – 2007

Hoa chân lý ngát hương trên nền cờ ngũ sắc
Hoa từ bi thấm nhuần trên sáu nẻo ba đường
Đưa muôn loài tắm mát trong dòng nước thanh lương
Xóa tan đi những phiêu trầm kết tử vô thi

Từ đầu ghềnh, chặn nguồn cơn của ý
Cuối vực sâu, dứt phiền não trần sa
Mọi lưu xuất, đều là lá là hoa
Ưu đàm tỏa, ngát ba ngàn thế giới

Chúng sanh khổ, bởi lầm mê, lạc lối
Chúng sanh đau, bởi quên mất linh tri
Ngọn hải đăng, soi biển đục, hồi quy
Bát nhã reo, bước lên thuyền, bỉ ngạn

Xóa màn đêm, ánh vầng đông tỏa rạng
Xóa vô minh, ngọc sáng chiếu minh châu
Hồi nhân sinh, cùng nhau bước qua cầu
Đường thánh đức, ta về chân thiện mỹ

Hoa Vô Ưu, ngát hương vườn chân lý
Hoa Từ Bi, thấm nhuần khắp muôn phương
Hồi nhân sinh, mau cất bước lên đường
Chắp tay nguyện, Đạo Vàng tươi sáng mãi.

Mộng Bình Thường

Tháng 6 – 2007

Cho tôi mang mộng bình thường
Không cao không vọng trên đường nhân gian
Cho tôi cuộc sống bình an
Không chao không động muôn ngàn lợi danh
Kìa trông gió thoảng hương lành
Con chim nhỏ nhỏ reo cành thùy dương
Nhục vinh chi lắm đoạn trường
Khổ đau chi lắm, tư lường hờn ai
“Thức đêm mới biết đêm dài”
Đốc đèo mới biết miệt mài sơn khê
Mai sau một cõi đi về
Hoàng tuyền chật ních cốt hài sinh linh
Đèo bồng nhân ảnh phù sinh
Giàu nghèo, cao thấp phơi mình tha ma

Tan xương, đừng nói thịt da
Đẹp xinh cũng hết, xấu xa chẳng còn
May ra, một tấm lòng son
Treo gương trần thế tâm hồn thanh cao
Sống, thời như thể chiêm bao
Bước qua cửa tử, chiêm bao hết đường
Cho tôi giấc mộng bình thường
Nhân gian phù thế nghệ thường thế thôi
Rừng nghiêng núi ngã lưng đồi
Bình thường giấc mộng một đời thế nhân.

Cõi không trung vờn thế giới

Tháng 6 – 2007

Đôi cánh sắt nhắc tầng không bay bổng
Xé khung trời, lao vút giữa mệnh mộng
Cõi ngàn mây loáng bạc nổi bênh bồng
Đầy bóng đêm, vẫy muôn vì tinh tú

Những vì sao chập chờn, như ngái ngủ
Một cánh bằng thét gió, lộng hư vô
Vũ trụ xoay, cuốn hút tận xa mờ
Ta đi về đâu, chân không chấm đất

Đường không gian, nơi nào làm điểm mốc
Đường thời gian, đánh dấu ở nơi đâu
Nước băng băng, lặn lẽ chảy qua cầu
Hỡi biển khơi, đã ngàn trùng sóng vỗ

Leo ngược dốc, ta băng về vô thi
Xuôi triền đồi, ta quăng đến vô chung
Không nơi nào là điểm chấm cuối cùng
Vẽ một nét vô hình, không ngăn mé

Đi ra ngoài cửa bể
Hỏi lại bến sông mê
Đường nào là lối về
Bóng thời gian rêu phủ

Đôi cánh sắt, đáp xuống rồi, đã tới
Ồ, thì ra trái đất quá nhỏ nhoi
Ta chưa ra, khỏi khí quyển địa cầu
Một sinh thể li ti vờn thế giới.

Đừng hỏi ngày mai !

Tháng 6 – 2007

Xin đừng hỏi ngày mai, rồi sao nữa
Trong cuộc đời đều tự quyết hôm nay
Nhân đã gây, kết quả sẽ hiển bày
Nhanh hay chậm, tùy duyên sinh giao cảm

Xin đừng hỏi ngày mai, rồi sao nữa
Trong cuộc đời, không phải có tự nhiên
Không tức trái, thì cũng bởi tiền khiên
Quá - hiện - tương, đều do ta tạo tác

Xin đừng hỏi ngày mai, rồi sao nữa
Lưới phù sinh lỏng lẻo đã bao hàm
Nên nghĩ suy tường tận trước khi làm
Đừng bồn tẩu, chạy trời sao khỏi nắng

Xin đừng hỏi ngày mai, rồi sao nữa
Nghĩ và làm, cách một khoảng thật xa
Tận tâm lực, chưa được như ý mà
Đường vạch sẵn, có khi còn lạc lối

Xin đừng hỏi ngày mai, rồi sao nữa
Đừng đuổi đeo, cầm mũi, phóng theo lao
Thức không nhận, mà lại hỏi chiêm bao
Người có mắt, nhờ người mù đoán mộng

Sung bao giờ mới rụng
Gió bao giờ mới lay
Không chịu làm mà chỉ nói loay hoay
Càng hý luận, càng tâm viên ý mã

Cây bao lần thay lá
Cội bao lần căn khô
Đến phút giây đang chui xuống đáy mồ
Lại còn hỏi, ngày mai rồi sao nữa !!!

Khách lữ hành

Tháng 6 – 2007

Ta đứng ngắm trên con đường cô độc
Khách lữ hành lững thững bước chân đi
Cứ bước đi và không nói năng gì
Đường thăm thẳm, không ai chào ai vẫy

Duyên nghiệp nào đã bày nên thế ấy
Căn cội nào đã tạo nên thế ni

Người cứ đi, mà chẳng than vãn chi
Không hơn thiệt, không muộn phiền, ta thán

Đồi heo hút, một mình bên suối cạn
Dưới chân đèo, một bóng vắt sơn khô
Bước thong dong, đâu là nẻo trở về
Khi nào đến, dừng chân, là chỗ tới

Vẽ bức tranh diêm phù treo ba cõi
Dệt bức ảnh hư hao lộng sáu đường
Trông mong manh hơn bọt sóng hơi sương
Tụ tan biến không cần hong gió nắng

Tịch băng đêm vắng
Lặng lẽ canh thâu
Người lang thang như một bóng tinh cầu
Đi đi mãi giữa thiên hà vẫn vũ

Hạt bụi nào tích tụ
Hạt bụi nào tan đi
Khách lữ hành như một điểm li ti
Vẫn lững thững trên đường dài thăm thẳm !!!

Vạc rừng khua kẽ lá

Tháng 6 – 2007

Một áng mây ngủ giữa lưng trời
Một vầng trăng lung linh loáng bạc
Óng ánh sợi vàng
Rơi từng tia đổ xuống chơi vui
Vạc rừng khua kẽ lá
Gió rừng vọng tiếng hoang vu
Màn đêm mở cửa mịt mù
Trôi về hư vô huyền ảo
Ta đứng một khoảng không gian nào
Ta đứng một khoảng thời gian nào
Góp nhặt bóng dáng hư hao
Tụ tan hình hài cát bụi
Cõi sống hồi sinh
Một tâm hồn biết thờ
Chuyển mạch hiện hình
Máu chảy về tim
Lan đi khắp cùng châu thổ
Áng mây thức dậy bông bênh
Vàng trắng lại ngủ trên ngàn
Mập mờ xa tít những vì sao

Vạc rừng lay động lao chao.

Ta nghe rồi em !

Tháng 6 – 2007

Ta nghe rồi em, tiếng ngày xưa em nói
Ta nghe rồi em, tiếng em gọi hôm nay
Tiếng em gọi những ngày mai
Tiếng gọi hằng nhiên muôn thuở
Một vầng trăng chia đôi hai nửa
Nửa cho ta trên vạn nẻo đường đi
Nửa cho em lưu dấu ngọc tinh kỳ
Không lạc mất giữa muôn trùng điệu hữu
Ta đã có nhau từ vô thủy
Ta sẽ có nhau đến vô chung
Cho đến khi vượt thoát điểm cuối cùng
Khép hai nửa, trăng tròn hơn mười sáu
Ta nghe rồi em, cho dù em không nói
Ta nghe rồi em, cho dù em lặng thinh
Một điểm son vẫn còn đó, nguyên trinh
Dù sinh tử đi qua từng dòng sông
Trên đỉnh đời hy vọng
Trước ngưỡng cửa hợp tan
Vang lên tiếng cung đàn
Kết thành bản trường ca nhân thế
Khi vũ trụ còn hóa đài lân thể
Ta còn nhau nhịp bước tử sinh
Reo lên khúc hát đang trình
Bảo ngọc minh châu ngời sáng
Như vầng trăng khi tròn khi khuyết
Nhưng ngàn đời vẫn bóng nguyệt lung linh
Ta nghe rồi em, tiếng nói lặng thinh
Ta nghe rồi em, tiếng nói riêng mình.

Em là ai ?

Tháng 6 – 2007

Ta đang đứng giữa đất trời lồng lộng
Ta đang đi giữa vạn hữu phù sinh
Em ở bên ta, như bóng với hình
Trông ngoại cảnh đến – đi, em không nói

Ta bước đi bên bờ lau đá sỏi
Ta bước đi bên cát bụi rêu mờ
Đi giữa đời như trong mộng trong mơ

Em có mặt, không rời ta nửa bước

Ta đi xa, từ kiếp sau qua kiếp trước
Ta đi xa, qua mọi bóng hình hài
Cõi hồng trần, hay diêm ảo thiên thai
Ta vẫn thấy, dù em không hiển lộ

Ta trở về, em chờ ta đầu ngõ
Ta bước đi, em đứng đợi từ lâu
Ta ra đi, trải bao cuộc biển dâu
Bóng dáng em, vẫn ngàn đời nguyên vẹn

Trước biển khổ trần lao vỹ sóng
Trên dọc đường gió bụi lung linh
Cơ chừng như, ta cô độc một mình
Chợt thấy em, ta không còn quạnh quẽ

Từ ngàn xưa vẫn thế
Cho đến tận mai sau
Em là ai, cho ta hỏi một câu
Em lặng thinh, không bao giờ lên tiếng.

10 bài – Hiện thực 22

- 1. Bảo Ngọc trên tay*
- 2. Nét ngọc điểm hằng*
- 3. Hoa lá đơm cành*
- 4. Nghe từ bản thể*
- 5. Đường xưa lối cũ đi về*
- 6. Nụ cười*
- 7. Mang lại niềm vui*
- 8. Xây dựng Nhà Lam*
- 9. Hãy trả lại tôi*
- 10. Bước chân không mỏi*

Bảo Ngọc trên tay

Tháng 6 – 2007

Đem triết lý gởi lên đời gió hú
Đem luận bàn gởi xuống biển giá băng
Ngay lúc đó, im bật mọi nói năng
Niềm chân thực hiển bày như trăng sáng

Có, thì một diêm vẫn ngàn đời nguyên vẹn
Không, thì vô số vẫn bào ảnh hư hao
Sao đi tìm mộng ảo của chiêm bao
Chân không nhận, lại bày thêm giả tương

Đã là chơn, thì muôn trùng cộng hưởng
Đã là giả, thì vạn hữu giai không
Ta là ta, vô biên tế tương đồng
Nhận ra rồi, lia ngôn từ biện lý

Hãy nhìn trăng, đừng nhìn vào tay chỉ
Bước về nhà, còn hỏi đường làm chi
Đói ăn, khát uống, đó là cửa huyền vi
Duyên hợp, duyên tan, đứng trên bờ không sắc

Nẻo vô cùng, ngân vang lên tiếng hát
Đường vô chung, trở khúc nhạc trường ca
Bản lai diện mục, ta vẫn là ta
Thì ngại gì giữa hằng sa thế giới

Cứ sống đi em, đừng có hỏi
Cứ sống đi anh, đừng lo âu
Ta đã có rồi, bảo ngọc minh châu
Mạnh bước đặng trình, bảo ngọc trên tay.

Nét ngọc diễm hằng

Tháng 6 – 2007

Hỏi ai vẽ bước tử sinh
Để cho muôn loại chui mình đi qua
Hỏi ai vẽ cảnh ta bà
Để cho muôn loại trầm kha luân hồi
Nhìn trông nhân ảnh cuộc đời
Ba đường sáu nẻo nổi trôi vô bờ
Ngàn xưa, cũng đã mịt mờ
Ngàn sau cũng thế, đại khờ hồn đau
Tang thương, còn vẽ biển dâu
Hợp tan, còn vẽ nhịp cầu bỏ không
Tử sinh từ độ khơi dòng
Mất còn từ độ phiêu bồng ra đi
Lệ tràn, mòn mấy bờ mi
Khổ đau, mòn mấy vết tì cần khô
Đưa tay gõ cửa hư vô
Rong rêu đổ xuống mịt mờ giá băng
Nâng niu bức ảnh diễm hằng
Giữ gìn nét ngọc trên đường phù sinh
Sắc không còn có tựu hình
Ta còn chơn thể như mình với ta.

Hoa Lá Đơm Cành

Tình thân thương ấy còn ghi dấu
Dù có thể nào, phải không anh
Tôi giữ mãi, nghìn năm cô đọng
Dù mây mưa, hoa lá vẫn đơm cành

Năm 1982

Nghe từ bản thể

Tôi bình thản giữa cuộc đời dâu biển
Như hiện hữu của nụ cười, và của con tim
Hay không, bóng tối im lìm
Vẫy tay cuốn nhẹ nổi chìm tử sinh
Tử sinh từng cuộc tử sinh
Cuồng si đeo đuổi hư vinh làm gì
Giữa dòng thác loạn trôi đi
Tâm không, tánh rỗng, Tu Di hiện về
Dừng chân, đổ bóng sông mê
Có không, không có, chưa hề có không
Kìa trông em bé mục đồng
Cùng ngư hòa thể bên dòng sông xanh
An nhiên độc biến nhất hành
Đôi bờ bất nhị, đồng thành chân không
Nhìn trông một áng mây hồng
Phù vân, mặc vẫn phải không làm gì
Nhiệm mầu, tự thể huyền vi
Hằng sinh tử mãi, chưa đi bao giờ
Hiện, thời một khắc nguyên sơ
Quá – tương, tỉnh mộng, giấc mơ tuyệt tình
Nghe từ bản thể, nguyên trình
Bờ rêu khép lại, riêng mình thế a !!!

Tháng 01 - 1983

Đường xưa lối cũ đi về

Cửa chùa mở, lòng hân hoan nở rộ
Ánh đạo vàng hiển lộ, vững niềm tin
Mùi tục lụy, vốn thẳng trầm mây độ
Bóng phù du huyễn tượng mãi mê tìm
Chiều buông xuống, tà dương dần tắt hẳn
Thôi hết rồi, ảo vọng giữa trùng khơi

Về đây, đạo lý tuyệt vời

Âm êm cảnh sắc, thanh thoi tâm hồn
Dù một phút, nhưng vô cùng thư thái
Nhứt niệm tâm, nhưng vô ngại không lường
Dù một phút, nhưng muôn ngàn tự tại
Bao diệu kỳ khi khói quyện trầm hương

Về đây, đạo của tình thương
Về đây, mở cửa thanh lương, hỡi người
Về đây, tìm lại nụ cười
Lá tươi thêm thắm, hoa tươi thêm màu
Về đây, thân thiện cho nhau
Tình đời, nghĩa đạo, bớt đau, bớt sầu
Về đây, dưới ánh đạo màu
Đường trường xây đắp nhịp cầu ngàn năm
Lung linh bát ngát trăng rằm
Nâng tay đỡ cánh hoa đàm thơm hương
Trước tòa Điều Ngự Pháp Vương
Chấp tay cầu nguyện muôn phương thâm nhuần
Giã từ muôn kiếp trầm luân
Lên thuyền bát nhã, vượt ngàn bến mê
Đường xưa lối cũ đi về
Trùng trùng hoa tạn đợi chờ từ lâu
Cam lồ pháp nhũ thâm sâu
Muôn phương ân hưởng đạo màu từ bi
Chân chờ lặn lửa mà chi !!!

Năm 1982

Nụ Cười

Nụ cười ẩn hiện trên môi
Nụ cười còn đó, một thời đã qua
Nụ cười chợt thoáng gần xa
Nụ cười kết tụ vòng hoa nhiệm màu.

Tháng 1 - 1983

Mang lại niềm vui

Tôi mang lại niềm vui
Niềm vui cho bé
Niềm vui cho em
Niềm vui cho chị
Niềm vui cho anh
Niềm vui hương thoảng trong lành
Kết tay xây dựng màu xanh ưu đàm.

Năm 1983

Xây dựng Nhà Lam

Vàng mây bạc lung linh
Ẩn hiện muôn vì tinh tú
Trong bao la vũ trụ
Thâu gồm trong sát na, tích tắc hiện về
Đưa bàn tay nhẹ mân mê
Sắc hương tại ngoại, bỏ đề tại tâm
Dùng đuốc tuệ phá mê lầm ảo tượng
Đem từ bi gieo rắc cõi diêm phù
Hãy góp lại bàn tay
Của anh
Của chị
Của em
Của tôi
Hương về chân thiện mỹ
Bi trí dũng làm đầu
Hàn gắn chút nhỏ nhoi trong muôn ngàn đồ nát
Nở niềm vui trước muôn vạn thương đau
Tự tình, ơi hỡi thương nhau
Xót xa máu lệ, nhuộm màu nát tan
Đuối đeo chi những hoang tàn
Cho nhau sự sống chứa chan tình người
Nói với tuổi hai mươi
Cùng thanh thiếu và mầm non mới lớn
Đây, Đạo vàng hiện lộ
Kìa, đây đây biển dâu
Kiến tạo lại tình thương đã mất
Dựng cho nhau sự sống thiên đường
Vén lên khói bạc màn sương
Chân trời mới, mở màu xanh bát ngát
Không hôm qua hạn hẹp
Không hôm nay tồi bời
Nâng lấy bàn tay, đừng khép nép
Đi về mở rộng khắp nơi nơi
Hoa Đàm, rục rỡ, ai ơi !!!

*15/7 âm lịch Nhâm Tuất 1982
Viết cho GDPTCQ và tổ chức GDPT*

Hãy trả lại tôi

Tôi đến đây
Mảnh áo nâu sồng
Đầu trần chân đất
Không có gì
Ngoài hai bàn tay, ôm đạo pháp nâng niu
Tôi đến đây
Không tiền không bạc
Không quyền thế lợi danh
Không tranh giành chức phận
Chỉ mang theo dòng máu nóng Lạc Hồng
Và con tim từ lượng thương yêu
Tôi đến đây
Vi đồng bào tự nguyện lưu đày
Vi Phật tử một lòng yêu đạo
Vi đàn em thơ đại mỹ miều
Mang ánh đạo vàng gieo rắc
Xây dựng Ưu đàm nở rộ khắp nơi
Không ngại những tham sân cuồng nộ
Không ngại những đắng cay vây bủa
Vi thương những nghiệt ngã nước mắt chan hòa
Vi thương những phong trần tình tự can qua
Tôi muốn bịt tai, để không nghe một lời ô uế
Tôi muốn ngậm lời, để cửa khẩu xanh trong
Tôi muốn lặng yên, như sông sâu biển thệ
Tôi quyết bước đi những bước vô cùng
của người Tăng sĩ thông dong
Riêng cá nhân và tự thể
Đâu cần dương thế thị khinh
Giữa đại đồng và vi tế
Đâu cần chiếc bóng hư vinh
Vi quê hương - đạo pháp
Vi lịch sử - dân tộc
Kẻ không nhà đã mang màu hoại sắc
Đồng dục bước đi, đầu trần chân đất
Bước đi từ cõi nhiệm màu
Sá gì bùn nhơ, lau lách
Sá gì hồng trần hỗn tạp
Vẫn ngàn đời, tựa hạt minh châu
Hãy trả lại tôi
Đôi tay trắng trính nguyên
Vượt tường thành, lâu đài, danh vọng
Hãy trả lại tôi
Một con tim trính nguyên
Đã bao lần rỉ máu, mang nhiều vết tích thương đau
Cõi từ bi, không vương biển đục trần gian ta thán
Người dân thân, không sờn biển khổ nhân gian nào phiền
Tôi có mặt, cuộc đời vốn đã là trọ quán

Tôi có mặt, đạo pháp vốn tự thể hằng nhiên
Tôi luôn nở mãi nụ cười
Nhân gian còn đó, con người
Trần gian còn đó, thắm tươi Hoa Đàm.

12-01-1983

Bước chân không mỗi

Chót vót tận trời cao
Gió nghiêng qua kẽ lá
Ánh nắng thủng tầng mây
Ôi hương hồn tượng đá

Tiếng chim hót vọng về
Nhớ một buổi ra đi
Nghe hồn ai vẫy gọi
Tựa cung nhạc thâm thì

Bàn tay tôi khép mở
Cánh cửa rộng từ tâm
Nhịp thoáng qua hơi thở
Bát ngát tựa trăng rằm

Còn đâu nữa tháng năm
Thời gian đà đứng lại
Kìa, viễn mộng xa xăm
Quay về trong thực tại
Kìa, vàng dương thư thái
Tôi cất bước ra đi.

15-8-1982

10 bài – Hiện thực 23

1. *Vỗ cánh mênh mông*
2. *Một chút lưu tình*
3. *Vành trăng treo dốc đá*
4. *Đưa em về quê cũ*
5. *Hoa Đàm reo nhân thế*
6. *Khép cửa thiên thu*
7. *Chính ta là vũ trụ*
8. *Khúc nhạc Thần Tiên*
9. *Em là Vũ Trụ Thần Tiên*
10. *Hành trình bất diệt*

Vỗ cánh mênh mông

Mây trời mông mênh
Vụn vỡ chín tầng lòng lộng
Từng vi tế hiện sinh
Hư vô, hằng hữu bóng hình
Tôi hát bài ca
Cùng chim muông hoa lá
Hòa vào chân không
Nhịp điệu nhiệm màu
Bóng tối chìm sâu
Chìm sâu vào lòng đại thể
Không phân chia ngõ ngách, không, thời
Bởi vì anh
Bởi vì em
Tôi, như hơi thở mong manh
Nhưng vô cùng chân thực
Bởi vì em
Bởi vì tôi
Chưa một lần lặn hụp tử sinh
Còn đó
Mây bay
Đất trời lòng lộng
Tôi đi
Vỗ cánh mênh mông.

Năm 1983

Một Chút Lưu Tình

Tháng 6 - 2007

Vàng trắng nghiêng nửa mái đầu
Nửa in dưới biển, nửa châu trên non
Vàng trắng khi khuyết khi tròn
Hỏi ai lưu giữ nét son ửng hồng
Ra đi, từ thuở hồng hoang
Hương thơm đồng nội, tâm hồn trinh nguyên
Dù cho đập dũa truân chuyên
Không lay bào ảnh đảo điên cuộc đời
Dù cho chìm nổi muôn nơi
Không sờn dấu ngọc, không rời tánh linh
Xưa nay, nguyên vẹn bóng hình
Phong trần gọt dũa, cũng mình với ta
Rong chơi một cõi ta bà
Lửa nung không cháy, sắc pha không tàn

Trần ai, mới quý đá vàng
Ngã nhân, mới quý tâm can tuyết vờ
Dặm ngàn sẵn ánh trăng soi
Đường trường mở lối vạn lời hoan ca
Đi đâu, không phải là nhà
Ở đâu, không phải là ta với mình
Vào ra bao nẻo tử sinh
Ta xin giữ chút lưu tình, thế thôi !!!

Mảnh Trăng Treo

Tháng 6 – 2007

Mảnh trăng treo giữa lưng trời óng ánh
Xuyên khung thêm cửa sổ, đẹp quá chưa
Ta đưa tay, nhẹ vén bức rèm thưa
Nhìn thật kỹ vành trăng reo ánh nguyệt

Mảnh trăng treo, đẹp tự nhiên, diễm tuyệt
Xin mượn lời diễn tả mảnh trăng treo
Chữ nghĩa bay, bay theo gió đưa vèo
Bút ngậm ngừng không lặn trên trang giấy

Ta gác bút, chặn nguồn cơn của ý
Đề cùng trăng thưởng thức nét diễm huyền
Đã vẽ nên bức ảnh đẹp thần tiên
Mà lâu nay, ta chưa từng để ý

Mảnh trăng treo, ôi vô cùng tuyệt mỹ
Vất trên ngàn như nhắn gởi hồn ai
Đêm từng đêm mở lối đến thiên thai
Ôm tinh nguyên rải lên thêm vũ trụ

Rải xuống cõi phiêu bồng đang ngải ngủ
Trong ám êm ru giấc điệp mơ màng
Bỏ quên đi sự kiêu diễm bình an
Vốn sẵn có từ hồng hoang tác tạo

Mảnh trăng treo, đêm từng đêm, nhắn gởi
Tự trên ngàn, soi rọi xuống trần gian
Sống an lành, một cõi sống mệnh mang
Trang trải khắp mọi vành đai thiên thể

Sung sướng quá, lòng nhủ thâm khe khe
Kể từ nay, ta sẵn có trăng treo
Sống an nhiên, hồn tịch lặng, trong veo
Dong ruổi mãi trên hành trình miên viễn.

Vành Trăng Treo Đốc Đá

Tháng 6 – 2007

Ta chợt nhớ ngày xưa Hàn Mặc Tử
Mỗi đêm về đau đón ánh trăng soi
Mỗi mùa trăng, con bệnh lại lên ngôi
Nên Mặc Tử, nói đến trăng nhiều nhất

Ôm con bệnh, nhốt trong phòng, cô độc
Từng cơn đau hành hạ thức đêm trường
Đưa mắt ra, đã nhìn thấy ánh trăng
Nhắm mắt lại, bóng nguyệt vờn tâm trí

Mặc Tử với trăng, ôi chao, tội thế
Nên thơ người thổn thức khóc vì trăng
Thả xuống sông, sóng nước đẩy bèo bồng
Rải trên ngàn, ánh vàng loang khắp nẻo

Khi thì rao, ai mua trăng, sẽ bán
Khi thì mơ, trăng về, kịp tối nay
Bởi cơn đau lên tiếng suốt đêm ngày
Nên tình tự ngập tràn trên trang giấy

Mấy năm thôi, mà thơ vẫn ngân ấy
Con đường về cửa tử, mở sớm hơn
Chứ nếu không, Mặc Tử lấy hết tron
Trong thiên hạ, đâu còn trăng để nói

Thương Mặc Tử, thương đường lên dốc đá
Lầu Ông Hoàng, bóng nguyệt vẫn dãi soi
Thương họ Hàn, thương lắm, họ Hàn ơi
Ta xin vẫy trăng ngàn bên dốc đá

Một mình ta, ngàn cây reo kẽ lá
Mượn canh thâu, nói chuyện với đêm trường
Ta muốn nghe hết mọi tiếng đau thương
Để nhân thế không còn ai khóc nữa !!!

Hàn Mặc Tử, đường nào lên dốc đá
Con đường nào dẫn lối bước ta đi
Đi khắp nơi, cho tan hết sầu bi
Ta sẽ vớt vành trăng, treo dốc đá !!!

Đưa em về quê cũ

Em ra đi trên con đường muôn hướng
Đi loanh quanh trên sáu nẻo phiêu bông
Sống nổi chìm trong ba cõi lông bông
Làm người khách lữ hành lang thang mãi

Em ra đi giữa muôn bờ khổ hải
Em nổi chìm trên vạn bến sông mê
Đeo tiền khiên, mang oán trái, ê chề
Vào cửa tử, ra cửa sinh, thông thiết

Tiếng chuông ngân, vang lên rồi, tỉnh thức
Mộng ba sinh, phe phẩy ngọn gió lừa
Chợt thấy rồi, bóng dáng của ngày xưa
Em cất bước lên đường về quê cũ

Đã từ lâu, mang kiếp người du thủ
Cõi hồng trần, làm viễn khách lang thang
Vẽ rong rêu, treo bức ảnh trần gian
Gom cát bụi, tô bức tranh phù thế

Giọt nước mắt cạn rồi, thôi ngán lệ
Dòng sầu bi khô đọng, hết ngân sương
Em hỏi em, hãy cất bước lên đường
Đường đi đó, đưa em về quê cũ !!!

Tháng 7 – 2007

Hoa Đàm reo nhân thế !

Em trở về căn nhà xa xưa ấy
Em trở về tìm lại bóng dáng xưa
Chôn dương trần đã tàn tạ nắng mưa
Đường khổ ải xát xây bờ lau lách

Đỉnh Linh Sơn, ngân cao muôn tiếng hát
Núi Tu Di, vang vọng vạn lời ca
Con đường nào, em đã bước đi qua
Dòng thời gian, giữ gìn hình bóng cũ

Em ra đi, tự đầu nguồn, vô thi
Khi đất trời, khởi động, thuở hồng hoang
Đến hôm nay, em vẫn thế, trinh nguyên
Như dấu ngọc lung linh, vàng trắng tỏa

Em dừng bước trên con đường thống khổ
Nghe thì thâm nhịp sóng, vỗ sông mê

Đường xưa đâu, kia, một cõi đi về
Em thấy đó, bóng hình xưa muôn thuở

Con đường về, nằm ngay bên đầu ngõ
Căn nhà xưa, em đang sống, là đây
Nhận ra niềm chân thực, hạnh phúc thay
Em mỉm nụ Hoa Đàm, reo nhân thế !!!

Tháng 7 – 2007

Khép Cửa Thiên Thu

Tháng 7 – 2007

Buồn trông mây ngủ trên ngàn
Chim bay mỗi cánh trên đàng về đâu
Buồn trông canh gõ đêm thâu
Trăng treo óng ánh đỉnh đầu sơn khê
Buồn trông lối ngõ đi về
Bước chân mòn mỗi lê thê dặm trường
Buồn trông chiếc lá ẩm sương
Đong đưa trơ cội, vắn vương đeo cành
Buồn trông én liệng loanh quanh
Đông tàn thu héo, xuân xanh mấy mùa
Buồn trông bao ngọn gió lùa
Rong rêu mây lớp được thua lên màu
Buồn trông nước chảy qua cầu
Bèo trôi man mác về đâu giữa dòng
Buồn trông giá buốt đêm đông
Bao giờ nắng hạ, chờ trông ấm lòng
Hắn chưa, mây trắng thông dong
Biết đâu không hương, bênh bồng nổi trôi
Hắn chưa, núi ngủ lưng đồi
Thâm u huyễn hoặc lên ngôi mịt mù
Hắn chưa, biển cả điệp trùng
Đầy xô tan tác, rối tung vô bờ
Vất cho kiệt sức tàn khô
Ép cho cạn lực cơ hồ chưa xong
Rồi đem nước đổ trôi sông
Đổ xơ xác bụi rêu phong hoen mờ
Rồi đem đánh lặn vật vờ
Đầy đưa né tránh cuộc cờ can qua
Nắng mưa tàn tạ mái nhà
Cột xiêu vách đổ nắng tà phơi sương
Xoáy cho loang lỗ mọi đường
Đá chồng, hòn tảng thê lương điêu tàn
Đuôi theo bóng gió thời gian

Rượt theo ảo ảnh trên đàng lẩn quay
Buồn trông đêm ngủ ban ngày
Đến khi đêm đến loay hoay mịt mù
Buồn trông bóng tối âm u
Gật gù, khép cửa thiên thu rợn hồn.

Chính ta là vũ trụ !

Tháng 7 – 2007

Ta cất bước khi gà chưa gọi sáng
Khi vừng đông còn ngái ngủ yên lành
Khi làn sương còn nhả sợi mong manh
Gội bóng đêm, mơ màng ru giấc điệp

Tiếng ếch nhái thỉnh thoảng vang từng chặp
Hạc về khuya rí rả tiếc đêm dài
Quốc canh trường mồn mõi tiếng một hai
Khua động tĩnh, rót kỹ canh thăm thăm

Đèn phố thị lờ mờ nhoi, nhấp nháy
Vọng ngàn sao lí nhí gợn, xa mờ
Lâu lâu vang tiếng rú của động cơ
Rồi im bật giữa thỉnh không lồng lộng

Vành vũ trụ đen ngòm, không chỗ trống
Ta bước đi, xô bóng tối thâm u
Bóng tối bao quanh, khép lại mịt mù
Nghe xây xát giữa phong sương thấm lạnh

Ta cất bước, gõ tích băng cô quạnh
Khua âm vang đánh động thả hư vô
Nghe càn khôn mở cửa tận đáy hồ
Và thúc giục, hồi sinh linh, thức dậy

Ở dương gian, chen trầm kha đưa đẩy
Xuống hoàng tuyền, chông chất ngủ mê say
Rồi bảo rằng, sao con tạo quá tay
Đâu biết được, chính ta là vũ trụ !!!

Khúc nhạc Thần Tiên

Tháng 7 – 2007

Ta bước đi rung rinh vành đại địa
Ta bước đi chấn động cả thiên hà
Từng âm ba xô đẩy mọi âm ba

Làm vũ trụ dẫn ra và lớn mãi

Khi hội tụ, gom vào trong hạt cải
Khi phân kỳ, phổ pháp giới châu sa
Đi với có, thì có cả hằng sa
Đi với không, vo tròn không có một

Khi gói tựa kê đầu trên đỉnh tuyết
Khi vươn vai, đụng chóp núi Tu Di
Duỗi chân ra, thấu địa ngục A Tỳ
Đưa bàn tay, quá ba ngàn thế giới

Hoa vũ trụ, nở trùng trùng duyên khởi
Hoa tâm như, trùn vụn hữu vô biên
Hoa pháp thân, không còn chỗ hậu tiền
Hoa nhị nguyên, kéo hai đầu chung thỉ

Hãy nhìn kia, nẻo tận cùng của ý
Thì hư vô đã bỏ lại sau lưng
Muôn vì sao, còn sắp lớp mây từng
Thân hữu hạn, tâm vô cùng là thế

Có nghĩa gì trên dọc đường sinh tử
Có nghĩa gì trong sáu nẻo vào ra
Hoa không gian nhỏ hơn hạt sương pha
Hoa thời gian không đầy trong tích tắc

Hoa thực tại mở phương trời huyễn hoặc
Hoa chân như là tự tánh hằng nhiên
Ta với ta, trôi khúc nhạc thần tiên
Ca hát mãi, không còn đâu biên tế !!!

Em là Vũ Trụ Thần Tiên !

Tháng 7 – 2007

Em hỏi em, có biết không em hỏi !
Mỗi chúng ta, là vũ trụ riêng mình
Mỗi vi sinh, một vũ trụ nguyên trình
Ta riêng ta giữa muôn ngàn sinh thể

Vũ trụ kia, có cái riêng của nó
Trời đất kia, không đá động tới ai
Mỗi hiện sinh là một cõi phương đài
Ta tự sống, đứng, đi, nằm, ngồi, hít, thở

Em riêng em, tự ngàn xưa, vô thỉ

Em riêng em, đến vô tận, ngàn sau
Mỗi tử sinh, chỉ là những nhịp cầu
Em đi mãi trên hành trình bất diệt

Đừng vương sầu trên bài ca thi thiết
Đừng ghen lời khi tình tự đau thương
Em đưa tay, vẽ bức ảnh miên trường
Treo bất tuyệt giữa rừng tranh nhân thế

Khi thì khóc, đừng để khô dòng lệ
Khi thì cười, đừng để mất niềm vui
Hoa nhân gian, xin trao tặng mọi người
Hoa chân lý, ngát mùi phương thế giới

Sống đi em, xin em đừng có hỏi !
Sống đi em, xin em đừng tìm cầu
Em là em, có bao giờ mất đâu !
Một Vũ Trụ Thần Tiên riêng em đó !

Hành trình bất diệt !

Tháng 7 – 2007

Ta thấy rồi, không ngại gì sinh tử
Ta thấy rồi, không ngại gì hồi luân
Mỗi sắc thân, một móc xích tuần hoàn
Nếu không một, thì ngàn muôn biến mất

Trong diệu hữu, chính ta đây, có mặt
Cuộc tử sinh, tự ta bước vào ra
Không ai cho, không ai lấy kia mà
Đừng phó thác, đổ thừa Thần Sống - Chết

Trong vũ trụ, có ta, không còn mất
Trong hư vô, có ta, một hiện sinh
Chính ta mang hình bóng của riêng mình
Để góp mặt với muôn ngàn tinh thể

Nếu không ta, vũ trụ kia buồn lắm
Nếu không ta, hư vô kia trống trơn
Vậy thì ta có mặt, vẫn còn hơn
Kéo vạn hữu tịch băng, không sự sống

Đã bước đi, có khi gặp ghềnh lán
Có khi băng qua đỉnh dốc núi đèo
Có khi ngồi trên tảng đá cheo leo
Để ca hát tiếng triều dâng sóng vỗ

Khi thì vào nghĩa địa thăm cô mộ
Hát vô thường an ủi những hồn ma
Khi thì vào nơi bất hạnh trầm kha
Hát đau thương sẻ chia người thống khổ

Thế, ngại gì sinh tử
Thế, ngại gì khổ đau
Nếu không ta, vũ trụ sẽ biến màu
Hư vô tịch, thì con quay thôi động

Ta bước mãi chan hòa muôn điệu sống
Ta bước đi dòng máu đỏ thêm hồng
Như giọt mưa đem nước đổ về sông
Và sông kia bênh bồng ra cửa biển.

10 bài – Hiện thực 24

- 1. Tiếng khóc nhiệm màu*
- 2. Khúc nhạc Tình Người*
- 3. Đôi dòng lệ*
- 4. Dậy sóng thi thơ*
- 5. Tình tự mệnh mông*
- 6. Đi vào giấc ngủ ngàn năm*
- 7. Tiếng khóc cội nguồn*
- 8. Mấy mươi năm*
- 9. Hoa Chân Lý*
- 10. Hoa Bất Diệt*

Tiếng khóc nhiệm màu

Tháng 7 – 2007

Khóc đi em, khi trái sầu đã chín
Kéo úa tàn, ùng thối trái tim đau
Khóc đi em, khi nước mắt lên màu
Cho dòng lệ đừng khô nguồn thỏn thức

Nếu cuộc đời không trải nhiều bức xúc
Thì trần gian đâu có bãi tang thương
Bản nhạc kia, ai tấu khúc đoạn trường
Trong nhân thế, ai ca bài thống khổ

Hoa có héo, hoa có tàn, xuân về hoa mới nở
Lá có vàng, lá có rụng, thu tím mới thê lương
Rét có căm, lạnh có buốt, mới thấm những mùa đông

Chói có chan, nóng có nồng, mới xót xa hạ nắng

Ta hiểu rồi, môi em, mềm trái đắng
Ta hiểu rồi, mắt em, thắm niền đau
Hãy khóc đi, tiếng khóc thật nhiệm màu
Kéo một mai, để gì buông tiếng khóc

Em sẽ tiếc, lệ sâu sao biển mất
Vành mi khô, lệ ướt nghẽn đầu rồi
Nên khóc được, sung sướng lắm em ơi
Giọt nước mắt, vơi nguồn cơn than thở

Xin cảm ơn những giọt sầu lệ nhớ
Xin cảm ơn những giọt đắng lệ cay
Em âm lòng nắm lại đôi bàn tay
Vẽ thành nét dấu yêu bờ mi thắm.

Khúc nhạc tình người

Tháng 7 – 2007

Ta muốn khóc, nhưng nước mắt không chảy
Không phải ta thiếu rung động cuộc đời
Không phải ta khô dòng lệ đây vơi
Hay trái tim không biết nghe thổn thức

Ta muốn khóc, khi thắm niền bức xúc
Khi khối đầu, cơn động não đi qua
Nhưng dòng lệ không nhỏ giọt châu sa
Nên đời ta tràn đầy tình thể thái

Hãy lắng nghe nỗi trầm kha khổ ải
Hãy trữu lòng nỗi trầm thống bi thương
Đốt tâm can cho cháy hết đoạn trường
Để người người khơi bếp hồng sưởi ấm

Không còn chiến tranh và thù hận
Không còn bạo lực và tham tàn
Không còn cay đắng và lầm than
Đường đi tới, nẻo thông thương, mở cửa

Bắc nhịp cầu, Phá Tam Giang, bỏ ngõ
Người vơi người trao thân thiện hòa vang
Bản trường ca nhân thế khải cung đàn
Reo khúc nhạc tình người chan nhựa sống.

Đôi dòng lệ

*Chia sẻ những ai đang lâm vào
những nghiệt ngã cô cùng.*

Tháng 7 - 2007

Đôi dòng lệ dâng tràn lên khóe mắt
Đôi dòng lệ ghen ngào ứa bờ mi
Giọt lệ rung rung, biết nói năng gì
Giọt lệ lưng tròn, biết nói năng chi

Đôi dòng lệ dâng tràn lên khóe mắt
Khi cuộc đời đã thấm những niềm đau
Tháng ngày qua đâu có những gì vui
Chỉ giọt cay chất chồng lên giọt đắng

Mưa hỡi mưa, sao mưa nhiều hơn nắng
Buồn hỡi buồn, sao buồn nhiều hơn vui
Những xót xa đổ xuống hố ngậm ngùi
Những bức xúc đẩy vào phòng đóng cửa

Trăng hỡi trăng, sao trăng mờ le lói
Sao hỡi sao, sao nhấp nháy phương trời
Cõi bình bông rơi rụng đổ chơi vơi
Mang sương lạnh phủ lên thêm băng giá

Đôi dòng lệ là niềm đau thấm thía
Đã từ lâu mấp mé chặn vành khô
Bờ trợ vợ lay động bên cô tô
Tạo thành sóng trường giang tràn lệ thủy

Vất cạn nẻo tâm tư
Kiệt trên bờ của ý
Gọt giữa mọi nỗi niềm
Đổ đầy ắp nguồn cơn
Không tìm ra một cửa ngõ nào hơn
Đành lẫn quẩn trong vòng đai không khóa

Này em hỡi, sao mờ sao tỏ
Này anh ơi, trăng sớm trăng khuya
Mành lưới kia còn có những ô thưa
Thời điểm đến sẽ bay xa như ý.

Đậy sóng thi thơ

Tháng 9 - 2007

Trường giang dậy sóng thi thơ
Lăn tăn mây nước đôi bờ trào dâng
Thi thơ cuộn cuộn gieo vắn
Khi cao cao vút, khi trầm trầm sâu
Dòng sông qua mấy nhịp cầu
Nước trôi mấy khúc sắc màu thời gian
Chơi vui trên đỉnh ngút ngàn
Hững hờ cuối ngọn bẽ bàng thế nhân
Thi thơ bụi gió phong trần
Tan hoang bến cát, nát phần bờ lau
Đi qua lối mới, nghe đau
Đi về đường cũ, biển dâu nghe buồn
Tròn đâu, mà hỏi chi vuông
Cội dâu, mà hỏi chi nguồn khởi đi
Chữ VONG ơi, nghĩa là gì
Chữ PHI ơi, nghĩa là chi, tư lừng
Vật vờ nhân ảnh vết mương
Hư danh giả tướng be đường đeo gông
Phân chia, đổ kỵ gieo trồng
Kết bè, rẽ phái tréo tròng lên nhau
Trường giang bèo bọt lêu bêu
Bèo trôi cuối bến, bọt trâu đầu ghềnh
Trường giang mây nước lênh đênh
Thi thơ dậy sóng ê mình trường giang.

Tình Tự mệnh mông

Tháng 9 - 2007

Bút nghiên nát mực phong trần
Bụi đường còn tiếc lòng nhân chưa tàn
Luân hồi, từ độ lang thang
Đến nay, chưa mỏi trên đàng phù sinh
Em ơi, luôn giữ bóng hình
Trong ta, còn có bên mình với ta
Dù cho chỉ một sát na
Hay rong khắp nẻo ta bà xưa nay
“Có, thì có tự mảy may
Không, thì cả thế gian này cũng không”
Nên ta, không có mùa đông
Không nghe hạ nắng, không bông thu sang
Không trông xuân thắm mơ màng
Không đem trăng, vắt trên ngàn, chờ sao
Em ơi, đừng đợi chiêm bao
Nhìn xem trước mặt, cây đào trở bông
Đan tay, mạng mạch khơi dòng
Đan tâm, trang trái, mở vòng trùng vây

Không chung, mà cũng chẳng tây
Trông không, mà lại đong đầy tâm như
Cần khôn, nhìn, chẳng chỗ dư
Nhét trong hạt cải, thái hư hiện hình
Trông ta thấy cả đến mình
Trơ vơ một cõi, tự tình mênh mông.

Đi vào, Giác ngủ ngàn năm

Tháng 9 – 2007

Em ở đâu, và làm gì
Chị ở đâu, và làm gì
Anh ở đâu, và làm gì
Ta vẫn còn nhau, và gọi đúng tên nhau
Em ở đâu, và làm gì
Chị ở đâu, và làm gì
Anh ở đâu, và làm gì
Tuy sống khác nhau, nhưng chung một niềm đau
Tôi biết rằng,
Em đã thấy
Chị đã thấy
Và anh đã thấy
Nước trường giang, đã triều dâng, bão thổi
Sóng biển đông, đã bạc trắng Trường Sơn
Không cần lời lẽ thiệt hơn
Tràn ngập lệ buồn đất mẹ
Không cần chôn vùi quạnh quẽ
Cảm rung nhức nhối thiên thu
Thịt da anh,
Thịt da chị,
Thịt da em,
Thịt da tôi,
Đã nổi những khối u
Đi vào tâm can, cốt tủy
Máu, biết bao lần nghẽn chảy
Tim, biết bao lần tắt ngang
Thảm thấu tự nguồn cơn
Xuyên qua tế bào, tóc tơ, mạch thở
Phải thế không anh
Phải thế không chị
Phải thế không em
Dù ai có ngủ quên
Vẫn lắng nghe và giật mình trời dậy
Đón nhận sâu xa tình tự
Đi vào giấc ngủ ngàn năm.

Tiếng khóc cội nguồn !

Tháng 9 – 2007

Sao tôi khóc, khi không còn nước mắt
Bởi niềm đau, đào mạch lệ khơi dòng
Rồi con tìm lại gầy khúc lẫn tăn
Tạo thành giọt nổi dài tuôn hai lối

Sao tôi khóc, em ơi, đừng có hỏi
Nếu nói ra, giọt lệ sẽ nghe đau
Như tang thương đã tràn ngập biển dâu
Như muối mặn đã mênh mang bốn biển

Nước mắt chảy mà không cần lên tiếng
Chỉ những ai chín rưng nỗi niềm tây
Sẽ biết nghe tiếng khóc phủ trời mây
Tràn lấp cả ruộng đồng, ao hồ, sông núi

Nước mắt đó sẽ tràn lên khắp phố
Sẽ băng lên khắp thân thể châu thành
Sẽ biến thành hồn lệ sử long lanh
Đốt ngọn lửa soi Đèn Thờ Tổ Quốc

Ta sẽ thấu thấu đau đời dân tộc
Ta sẽ nhuần đến muôn thuở vị lai
Chữ Việt Nam chỉ có một không hai
Chữ Hồng Lạc chỉ thế ư, bất nhị

Nước mắt ấy, đã chảy từ vô thi
Khi Tổ Tiên dạy hai tiếng thương yêu
Khi Cha Ông luôn răn bảo nhiều điều
Và cháu con phải nâng niu gìn giữ

Nước mắt ấy, không là lời than thở
Không là lời thán oán : nát phân ly
Không là lời cầu nguyện : thấp kinh kỳ
Mà là mạch sống của tình thương, nguồn cội

Tôi không nói, nghĩa là tôi đã nói
Vì tôi nghe tiếng khóc của Ông Cha
Vì tôi nghe tiếng khóc nước non nhà
Hiểu tiếng khóc, mới biết :
Gục đầu, lặng câm, nâng niu, gìn giữ !!!

Mấy mươi năm

Tháng 9 - 2007

Mấy mươi năm một chuyến đi
Tìm trong dĩ vãng có còn chi
Dấu mờ nhòe nhạt bờ rêu phủ
Theo bóng thời gian chẳng lưu gì

Mấy mươi năm một chuyến về
Bụi mờ sông núi lộng sơn khê
Vết tích non sông nằm rên rỉ
Sơn sắt chìm sâu nảo ước thề

Mấy mươi năm nửa cuộc đời
Phong trần đập dũa tấp trăm nơi
Nắng mưa năm tháng trêu sỏi đá
Sương gió bốn mùa cợt biển dâu

Mấy mươi năm thế kỷ mòn
Hệ lụy can qua nát lòng son
Lò cừ nung nấu thui gang sắt
Bóp bốn góc vuông bảo vẹn tròn

Mấy mươi năm một con đường
Be bờ lau lách, vá tang thương
Lấp đê bùng vỡ, bồi hang ổ
Chữ đoạn cảm cơ, đập chữ trường

Thế đủ rồi mấy mươi năm
Cũng đi cũng đứng cũng uống ăn
Cũng tới cũng lui cũng ngủ nghỉ
Khác chi trắng bạc ngủ trên ngàn.

Hoa Chân Lý

Tháng 9 – 2007

Hoa Chân Lý nở trên dòng bất nhị
Đưa muôn loài về tánh thể nhất nguyên
Để nhận chân, lý vô thượng diệu huyền
Luôn hiện hữu, giữa đôi bờ không sắc

Hoa Chân Lý tỏa thường hằng bất diệt
Nở an nhiên cho vạn hữu tồn sinh
Một là hai, hai là một, nguyên trình
Không biến hoại trên hành trình còn mắt

Hoa Chân Lý vượt trụ thành đặc thất

Kim cương tỏa bùng tỏa ánh minh châu
Tỏa ngũ sắc thanh thiên mọi nhịp cầu
Dung tất cả trên dòng sông tam thế

Không kẹt giữa rừng vô minh nghệt thờ
Không vướng vào biển sinh tử trầm mê
Ngàn năm trước, vẫn là núi Tào Khê
Ngàn năm sau, vẫn là sơn Linh Thứu

Hoa Chân Lý, em ơi, đừng có hỏi
Hoa Ưu Đàm, em ơi, thật huyền vi
Nhận ra rồi, em cứ bước chân đi
Giác hữu tình, cùng hòa reo tiếng hát

Ngọn bát phong, tan hoang bên bờ cát
Lửa tam đồ, xơ xác cạnh bờ lau
Hoa Chân Lý trắng trắng như hoa cau
Thơm bát ngát trên đường về quê cũ.

Hoa Bất Diệt

Tháng 9 – 2007

Hoa Bất Diệt nở trên dòng sinh diệt
Cõi vô thường để tỏa đóa vô sanh
Biển trần gian, hiện hữu nét tinh anh
Ta bà khổ, bùng minh châu muôn thưở

Hoa Bất Diệt ngàn đời, ta vẫn nhớ
Tỏa chơn thường, vạn thưở, ta không quên
Trên lộ trình Bồ Tát đạo, thênh thênh
Đưa chúng sinh bước lên đường Tứ Thánh

Hoa Bất Diệt vào tam đồ giá lạnh
Cửa tam vô, bùng ánh đạo từ bi
Ngân tiếng chuông đạo lý bất tư nghi
Tan tất cả biển trầm luân thống khổ

Này em ơi, ta biết nhau từ đó
Này em ơi, ta còn nhau muôn đời
Như mây trời, cõi sóng bạc rong chơi
Như trùng dương, du thuyền, reo bát nhã

Một là một, ta còn đây tất cả
Đường quy nhất, ta có mất gì đâu
Hoa Bất Diệt chính là đóa minh châu
Tâm như như, vốn thường hằng miên viễn

Vẫy chào nghe, leo lên đò vĩ tuyến
Không còn đau, tiếng vỗ khóc ly tan
Hoa Bất Diệt ngợi ca ánh đạo vàng
Tỏa bát ngát khắp mười phương ba cõi.

10 bài – Hiện thực 25

- 1. Hoa Vũ Trụ*
- 2. Hoa Đạo Pháp*
- 3. Hoa Vô Thường*
- 4. Hoa Tạng trở bông*
- 5. Hoa Diễm Hằng mím nụ*
- 6. Hoa Chơn Thường*
- 7. Hoa Từ Bi Hỷ Xả*
- 8. Hoa Chánh Pháp*
- 9. Hương thơm giải thoát*
- 10. Hoa Phật Pháp*

Hoa vũ trụ

Tháng 9 – 2007

Hoa vũ trụ nở ra vàng nhật nguyệt
Đề Thái dương xoay chuyển có đêm ngày
Tạo sự sống hiện sinh trái đất này
Con người và vạn vật chung nhau hòa điệu

Hoa vũ trụ thấp vàng trắng vi diệu
Đề đêm đêm bùng tỏa ánh trắng ngàn
Tạo an lành trang trải khắp trần gian
Chứ nếu không, nửa dòng đời khép lại

Hoa vũ trụ nở hằng sa tinh tú
Đề bảo hòa vô hạn cõi thái hư
Một ánh sao mờ, không có chỗ dư
Một ánh sao băng, không hề biến mất

Ta vén tay, đỡ vành hoa vũ trụ
Xoay và nhìn từng cánh thấm càn khôn
Từ li ti đến biến hóa vô cùng
Như Hoa Tạng trùng trùng nhân duyên khởi

Nơi ta đi, không đâu là chỗ tới
Nơi ta đến, không đâu chẳng nẻo về
Như đi trên thêm vũ trụ nở hoa
Nhìn sắc thể đi qua từng cánh mở.

Hoa Đạo Pháp

Tháng 9 – 2007

Hoa Đạo Pháp nở trên dòng sinh diệt
Tỏa hương từ khắp ba nẻo sáu đường
Tỏa hương bi khắp pháp giới mười phương
Cho vạn hữu kết cành dương cam lộ

Hoa Đạo Pháp đã hiển sinh từ độ
Khi đất trời thành trụ thuở hồng hoang
Khách lữ hành lưu lại những điểm son
Đường vô tận không nhạt nhòa dấu vết

Mỗi nhân sinh đi qua dòng không sắc
Mỗi bóng hình tan tỵ bước tử sinh
Vẫn còn mang mãi mãi nét nguyên trinh
Chân tánh thể không phôi pha hư huyền

Hoa Đạo Pháp vượt muôn ngàn giới tuyến
Tỏa đạo vàng thắm nhuận khắp muôn phương
Tỏa từ bi chan sức sống tình thương
Cho vạn loại xóa tan bờ ngăn ngã

Hoa Đạo Pháp đơm bông thuyền bát nhã
Đưa chúng sinh vượt biển khổ trầm luân
Cứu chúng sinh vì tam độc quên mình
Đáo bỉ ngạn ngời minh châu rực sáng

Hoa Đạo Pháp, muôn đời luôn tỏ rạng
Qua ba thời, ngát hương đạo từ bi
Cõi vô thường, thấp được lên mà đi
Dòng sinh tử, ngát hương Hoa Đạo Pháp.

Hoa Vô Thường

Tháng 9 – 2007

Hoa Vô Thường nở trên dòng nhân thế
Để tặng người đang sống cõi trần gian
Ngắm nhụy hương tan hợp - hợp tan
Bay phảng phất đi qua bờ không sắc

Hoa Vô Thường nở trên dòng sinh diệt
Tặng nhân gian hiểu chân lý cuộc đời
Đã đắm chìm trong ba cõi nổi trôi
Đi đi mãi trên sáu đường hư huyền

Hoa Vô Thường nở trên bờ vĩ tuyến
Tặng nhân sinh qua khúc rẽ đò ngang
Bên này bờ là dòng sông mênh mang
Bên kia bờ là phương trời ly khách

Hoa Vô Thường luôn luôn chuyển mạch
Tỏa đổi thay từng một sát na
Tỏa mất còn từng một âm ba
Kết hòa hóa trước muôn ngàn hiện hữu

Xin tặng cho anh đóa Vô Thường tuyệt mỹ
Xin tặng cho em đóa Vô Thường tinh anh
Xin tặng cho người đóa Vô Thường thiên thanh
Đi, đi khắp trên ba đường sáu nẻo.

Hoa Tặng trở bông

Tháng 9 – 2007

Đi đâu, không bằng quê nhà
Vớ com dưa muối, vớ cà dầm tương
Đi đâu, không bằng quê hương
Có người thân, vớ tình thương quê mùa
Không cần ai bán ai mua
Không xua Nắng Hạ, không lừa Gió Đông
Không Xuân câu sắc cạnh hồng
Không Thu tím ngắt theo dòng buông trôi
Không treo nhân ảnh đãi bôi
Không tô nhân ngã lở bồi trần gian
Đi đâu, dù có trăng vàng
Nhưng trăng không bước trên ngàn rong chơi
Đi đâu, dù có mưa rơi
Nhưng không tí tách ngổ lời thùy dương
Đi đâu, dù rộng muôn đường
Nhưng không rung nhịp vắn vương dậm dài
Nhìn góc biển, có thiên nhai
Nhìn hải giác, có phương đài riêng ta
Chẳng hôm nay
Chẳng hôm qua
Chẳng ngay mai
Vất vảnh thiên thư
Vũ trụ không chỗ dư
Hư vô không chỗ trống
Búng ngón tay, cuối đỉnh đòi đồng vọng
Bật âm vang, tịch lặng chốn vĩnh băng
Ta nghe tiếng diễm hằng

Ngân pháp âm bất tuyệt
Ta nghe vô sinh vô diệt
Reo tiếng hát núi Tỳ Lô
Thấy âm linh ngủ kín đáy mồ
Chợt tỉnh hồn mừng vui thức dậy
Những bậc Thánh Đức an nhiên đại định
Xuất thần trở khúc hoan ca
Đâu không là của ta
Căn nhà nguyên trình nhiệm thể
Đâu, không là chỗ đến
Đâu, chẳng phải đường về
Nụ cười hàm tiêu nguyên sơ
Vũ trụ ngàn sao lấp lánh
Riêng ta, tự thể, bao giờ
Trùng trùng Hoa Tạng trở bông.

Hoa Diễm Hằng mỉm nụ !

Tháng 9 - 2007

Những bông hoa trên dọc đường sỏi đá
Mỉm nụ hồng giữa cát bụi sương sa
Trải nắng mưa đong giọt đong cánh hoa
Trữ xuống thấp la đà phô nhụy trắng

Mưa tạnh hột, mây tan dần, hé nắng
Giọt mưa rơi, giọt nhiều, giọt vương cảnh
Nắng lên rồi làm giọt nhỏ tan nhanh
Cánh hoa khép vương vương hơi ươn ướt

Gió lay động, hoa đong đưa tha thướt
Nhoẻn cánh cười khoe sắc lộng phù vân
Hương bay bay nhòe cát bụi phong trần
Nổi hương sắc giữa hoa đồng cỏ nội

Có bông hoa mỉm cười bên bờ suối
Có bông hoa đeo vách núi cheo leo
Có bông hoa reo gió nắng lưng đèo
Và bông hoa rục thành đô phố thị

Khi sinh thái hiện hình từ vô thi
Khi phù sinh khởi động thuở hồng hoang
Tiếng BIG BANG lòng theo tiếng Ứng Hồng
Đã báo hiệu hoa cười reo vạn thể

Cho dù di hành không nhiễm thể
Cho dù độc mộc giữa muôn phương

Xuyên trục Hoàn, xoáy trục Tung
Hoa Diễm Hằng vẫn mỉm cười chuyển hóa.

Hoa Chơn Thường

Tháng 9 – 2007

Hoa Chơn Thường nở trên dòng huyền hóa
Tỏa đạo vàng trang trải khắp mười phương
Đưa chúng sanh về bờ bến thanh lương
Rửa tam nghiệp bằng cảnh dương cam lộ

Hoa Chơn Thường hiện hữu từ vô thi
Ngát hương lành vi diệu đến vô chung
Vượt hăng sa thế giới đến vô cùng
Để chúng sanh hưởng mùi hương diệu tánh

Hoa Chơn Thường nở trên đường Bát Chánh
Khắp muôn loài thấm nhuần đức từ bi
Sông vô thường vỗ sóng chuyển huyền vi
Chứng đạo ca du thuyền reo bát nhã

Ngã nhơn, ngã tướng, sinh vô ngã
Vô nhơn, vô tướng, diệt vô sinh
Hữu – vô, tuyệt lộ, duy huệ minh
Chư Phật bản hoài, vi sự nghiệp

Hoa Chơn Thường chuyển qua tay Ca Diếp
Kế thế, trao hăm tám Tổ - Tây Thiên
Một cây năm nhánh, Đông Độ hồng truyền
Tâm ứng tâm, không cần y bát nữa

Hoa Chơn Thường, hằng hiển sinh muôn thuở
Bừng vô ưu, qua thành trụ hoại không
Kìa xem, núi là núi, sông là sông
Nếu luận bàn, nện ba hèo vụn vỡ

Hoa Chơn Thường, chúng sanh luôn ghi nhớ
Nâng hai tay, ngào ngát đóa vô tâm
Như thanh thiên bát ngát tựa trăng rằm
Bồ Tát đạo, hành trình, luôn tự chiếu

Hoa Chơn Thường, ôi nụ hoa hàm tiếu
Nở trong vườn giác ngộ, ngát tâm hương
Từ Hành tinh này cho đến khắp mười phương
Chơn chơn tánh, thường chơn, chơn bất thối.

Hoa Từ Bi Hỷ Xả

Tháng 9 – 2007

Hoa Từ nở cho chúng sanh an lạc
Hoa Bi nở cho chúng sanh hết đau
Hoa Hỷ ban, vượt thoát mọi tinh cầu
Hoa Xả tận, diệt tam đồ bát nạn

Chúng sanh khổ, như con tàu mắc cạn
Chúng sanh đau, như cầu vồng long đĩnh
Bởi si mê nên trầm thống quên mình
Đường sinh tử, nghiệp mang, lao vút mãi

Khi cô độc giữa rừng thiêng quan ải
Khi bồn ba giữa hỗn tạp quần sanh
Thiệt hơn, cao thấp, danh lợi, đua tranh
Đầu xơ xác mấy lần thay tóc trắng

Hoa Từ nở, đêm đông rơi giọt nắng
Hoa Bi bùng, hạ trắng đón giọt mưa
Hoa Hỷ thơm, xuân đến khắp bốn mùa
Hoa Xả hết, cho đời không thu tím

Em hãy nâng Đóa Từ Bi tâm nguyện
Em hãy trao Đóa Hỷ Xả thanh lương
Đưa chúng sanh về bờ bến yêu thương
Không đau khổ trên dọc đường tam thế

Từ nay, cuộc đời không còn đau khổ
Từ nay, cuộc đời không còn kêu thương
Tay trao tay, gieo cam lộ cảnh dương
Đời hạnh phúc, không còn ai khóc nữa

Hoa Từ Bi là thể
Hoa Hỷ Xả là đây
Báo Phật ân, vô thượng, đức cao dày
Cứu chúng sanh, vô biên, thể nguyện độ

Hoa Từ Bi, đức từ bi, rạng rỡ
Hoa Hỷ Xả, đức hỷ xả, không lường
Kết từng vòng dâng lên Đấng Pháp Vương
Khắp chúng sanh đồng chấp tay đánh lễ.

Hoa Chánh Pháp

Tháng 9 – 2007

Hoa Chánh Pháp nở trong vườn giác ngộ
Tỏa hương thơm thấu triệt giữa chánh tà
Cho chúng sanh khắp đại địa ta bà
Dung tam thế, nhiếp mười phương, ba cõi

Hoa Chánh Pháp vẫn muôn đời chiếu rọi
Xóa tan đi bóng dáng của vô minh
Diệt mê si, mê hoặc, đến mê tình
Đừng đánh lộn ma cường hay pháp nhược

Hoa Chánh Pháp, không có cường có nhược
Không có đường mượn Phật nói chuyện ma
Không có phương mượn chánh lấp nẻo tà
Phật là Phật, ma là ma, rõ mặt

Hoa Chánh Pháp, không đi ngang về tặc
Không bẻ cong, không đi ngược về xuôi
Dù hăng sa, cũng biết rõ mười mười
Nào có nghĩa một hai, lừa nhân thế

Dùng đước tuệ chiếu muôn ngàn vi tế
Dùng chánh tâm quét sạch mọi tà tâm
Không thân sơ, không vị nể, sụp hãm
Hoa Chánh Pháp bừng hương thơm pháp giới.

Hương thơm giải thoát

Tháng 9 – 2007

Em hãy trồng khu vườn Hoa Giác Ngộ
Anh hãy gieo hạt giống Đạo Từ Bi
Đường Tứ Thánh, an lành, dắt nhau đi
Hỡi nhân sinh, khép khung trời nhỏ hẹp

Hãy vượt qua bức tường thành cường ép
Hãy băng qua đáy hồ thăm ty hiêm
Quét sạch đi bờ đố kỵ, nhỏ nhen
Mở đại lộ nhân từ reo chánh đạo

Tiếng sân si, không trở thành giông bão
Tiếng oán cừu, không thành sóng phân tranh
Lửa vô minh, cùng dập tắt tơ màn
Thì nhân thế sẽ hòa bình miên viễn

Đường tu tập cùng nhau đi tiệm tiến
Đạo nhiệm màu cùng hạ thủ công phu

Tự xưa nay, bởi ta là rùa mù
Chìm biển khô, bông cây xa mút nẻo

Giữa Mê - Ngô, một âm ba tích tắc
Giữa Thánh - Phạm, ngần ngủi một lần ranh
Hãy nhìn kia, bưng một đóa tinh anh
Em và anh đã vun trồng từ đó

Em rảo bước qua vườn Hoa Giác Ngô
Anh rong chơi trên đại lộ từ bi
Cuộc đời ta sẽ chuyên hóa huyền vi
Trao nhân thể mùi hương thơm giải thoát.

Hoa Phật Pháp

Tháng 9- 2007

Hoa Phật Pháp gieo trên vườn nhân thể
Cho người người gặt hái đóa từ bi
Vượt trùng dương, băng giới tuyến phân ly
Thơm bát ngát hương tin yêu, sự sống

Hoa Phật Pháp đi vào nơi điếm nóng
Sẽ xóa tan những bức xúc oán cừu
Những hơn thua tranh chấp gởi thiên thu
Biết nhìn nhau cảm thông tình nhân loại

Hoa Phật Pháp đi vào nơi lửa khói
Tiếng hoan ca reo khúc hát hòa bình
Bom đạn tàn theo dấu vết chiến chinh
Chan tình tự đơm bông hòa điệu sống

Hoa Phật Pháp băng qua mọi giới tuyến
Không phân chia lãnh thổ, phong tục, chủng tộc, quốc gia
Vượt trường thành vạn lý giàu nghèo, vật chất, trầm kha
Các màu da, chung vườn hoa nhân loại

Không còn đâu là điếm nóng điếm lạnh
Không còn đâu là biên giới tang thương
Cùng dựng xây, trang trải đóa thanh lương
Hương dịu ngọt ấm lòng đêm giá lạnh

Phải thế không em, trao cho nhau lành mạnh
Phải thế không anh, trao cho nhau thắng hoa
Hoa Phật Pháp, nâng hai tay, kết tòa
Lòng nhân thể kể từ nay, hướng thượng

Cả thế giới, hãy cùng nhau quy hướng
Cả nhân loại, hãy cùng nhau tin yêu
Mỉm cười nhau, trao tặng đóa yêu kiều
Cõi trần gian bừng bông Hoa Phật Pháp.

10 bài – Hiện thực 26

- 1. Hoa Giác Ngộ*
- 2. Vạn đóa hoa*
- 3. Hoa Chánh Đạo*
- 4. Hoa Vô Lượng Tâm*
- 5. Hoa Bồ Đề Tâm*
- 6. Hoa Tu Tập*
- 7. Hoa Giải Thoát*
- 8. Hoa Vô Thường bất biến*
- 9. Hoa Không Sắc*
- 10. Hoa Từ Tâm*

Hoa Giác Ngộ

Tháng 7 – 2007

Hoa Giác Ngộ kết sáu thời tu tập
Hoa Hành Trì quyết hạ thủ công phu
Tu đến khi chỉ còn một chữ NHƯ
Cũng dứt bỏ bước lên bờ bỉ ngạn

Hoa Giác Ngộ trở lên rồi, bừng sáng
Dứt trầm luân khổ ải tự xưa nay
Không có Đông, mà cũng không có Tây
Không có Nam, mà cũng không có Bắc

Phật tánh, không phân chia : màu da, chủng tộc
Phật tâm, không mắc kẹt : cao thấp, nghèo giàu
Phật từ, không mắc cạn : bển cát, bờ lau
Phật quang, khắp mười phương phổ chiếu

Hoa Giác Ngộ, ngát hương hoa hàm tiếu
Mỗi chúng sanh là một đóa vô ưu
Dung ba thời, chuyển ba thế, truyền lưu
Cùng xuất xử, cộng nhập Tỳ Lô Tánh Hải

Hoa Giác Ngộ du thuyền vô quái ngại
Độ chúng sanh khắp pháp giới mười phương
Đèn trí tuệ soi sáng vạn nẻo đường
Đánh bật gốc mọi trần sa phiền não

Hoa Giác Ngộ trở bông đường thánh đạo
Đạt chơn thường, chứng đạo lý thường chơn
Chứng đạo ca, tô thêm một điểm son
Hòa hương sắc nhiệm màu vô thượng giác.

Vạn Đóa Hoa

Tháng 9 – 2007

Hoa Diệu Liên, em trồng đầm ba cõi
Hoa Hạnh Nguyên, em gieo ao sáu đường
Hoa Từ Bi, em rải trời đau thương
Hoa Bồ Đề, em ươm đất phiền não

Hoa Chân Lý trở bông bờ huyễn ảo
Hoa Chân Như kết nụ bến diêm phù
Hoa Minh Châu tỏa ngọc chốn thâm u
Hoa Bất Hoại ngát đôi bờ không sắc

Hoa Thanh Tịnh mọc trên đất bất tịnh
Hoa Ưu Đàm ngát tỏa nẻo vô minh
Hoa Kim Cương trỗi ngọc chốn điêu linh
Hoa Bất Thối thơm hương trời diên đảo

Hoa Tín Tâm, em ươm ngôi Tam Bảo
Hoa Tín Nguyên, em kết cõi Lạc Bang
Hoa Tín Hành, em dệt khắp đạo tràng
Hoa Vạn Hạnh, em xây đường lục độ

Hoa Nguyễn Từ, em lên đường cứu khổ
Hoa Nguyễn Bi, em xoa dịu thương đau
Hoa Nguyễn Trí, em kết hạt minh châu
Hoa Nguyễn Huệ, em rạng soi pháp giới

Chúng sanh khổ, mang tâm nguyện tự độ
Chúng sanh đau, mang tâm nguyện độ tha
Một bông hoa kết nối Vạn Đóa Hoa
Hoa Bất Diệt chuyển mười phương tam thế.

Hoa Chánh Đạo

Tháng 9 – 2007

Hoa Chánh Đạo, thơm mùi hương chơn thật
Khách lữ hành biết đúng hướng mà đi
Tránh phù trầm mê hoặc, dù một ly
Sẽ lầm lạc ngàn xa hơn vạn dặm

Hoa Chánh Đạo, tỏa hương thơm tĩnh lặng
Không vẽ tô, sơn phết đủ sắc màu
Đạo càng tô, càng sai lệch chìm sâu
Nhu rùa mù còn ăn thêm bánh vẽ

Hoa Chánh Đạo, không nương quyền cậy thế
Không sa mù để đánh lận con đen
Có tội không, nghiệt ngã con dế mèn
Núp bóng đêm mơ màng phiêu lưu ký

Hoa Chánh Đạo, chận trên đầu của ý
Đẩy bắt chân, bắt chánh, hết đường đi
Biết nhận chân đạo lý bất tư nghi
Đường bát chánh trở bông Hoa Chánh Đạo

Hương pháp thân uyên áo
Tỏa pháp Phật nhiệm màu
Tu tập không vị cầu
Mới thường, lạc, ngã, tịnh

Hoa Chánh Đạo, cao ngàn Linh Sơn đỉnh
Tỏa sắc hương cao cả lý chơn thường
Bồ đề tòa, điều ngự Đấng Pháp Vương
Chúng sanh nguyện, kết đài vô thượng giác.

Hoa Vô Lượng Tâm

Tháng 9 – 2007

Hoa Vô Lượng Tâm nở trên đường lục độ
Cứu chúng sanh vô lượng số hàm linh
Đã từ lâu chìm khổ hải cực hình
Quên đi mất con đường về quê cũ

Hoa Vô Lượng Tâm thơm nhụy hương hội tụ
Tỏa thanh lương đi muôn hướng phân kỳ
Trải trần gian nhuần ánh đạo từ bi
Lòng nhân thế thấm mưa nguồn pháp vũ

Một sinh linh còn lầm đường lạc lối
Hạnh độ tha còn nhủ bóng từ ân
Một sinh linh còn nay lựa mai lần
Nguyện cứu đời còn dang tay dìu dắt

Đây là con đường tắt
Đây là con đường dài

Pháp thượng thừa ngàn muôn hướng, không hai
Tùy trình độ, căn cơ mà chỉ hướng

Đây là tánh là tướng
Đây là nhân là duyên
Khi nhận chân được chân lý diệu huyền
Dung tất cả để trở thành quy nhất

Hoa Vô Lượng Tâm, tỏa hương nghiêm mật
Khách lữ hành hưởng đúng vị khai tâm
Quyết hành trì y như pháp thậm thâm
Sẽ hiển lộ trong ngôi nhà giải thoát.

Hoa Bồ Đề Tâm

Tháng 9 – 2007

Hoa Bồ Đề Tâm, nở trên thiền não
Tỏa hương lành ngào ngạt khắp mười phương
Đưa chúng sanh về bờ bến thanh lương
Rong bốn biển du thuyền reo bát nhã

Hoa Bồ Đề Tâm, ngàn cây xanh lá
Đẹp tâm hoa gieo rắc ánh đạo vàng
Chiếu muôn phương ngời sáng bóng thiền quang
Khắp trần gian không còn đâu tăm tối

Hoa Bồ Đề Tâm, nụ hoa biết nói
Đây đạo màu giác ngộ, Đấng Từ Bi
Nếu biết tu, đạo lý, quả vô nghi
Đường giải thoát, ai tu đều được chứng

Hoa Bồ Đề Tâm, mười phương Thánh Chúng
Đến hồng trần lục đạo kiếp phàm nhân
Nở tâm hoa, người đó sẽ dự phần
Nhập hoa tạng huyền môn vô thượng giác

Hoa Bồ Đề Tâm, hương bay ngào ngạt
Đuốc tuệ rạng ngời, năm sắc hào quang
Khắp chúng sanh hòa reo ánh đạo vàng
Vì nghiệp đạo, bồ đề tâm bất thoái.

Hoa Tu Tập

Tháng 9 – 2007

Hoa Tu Tập xóa tan ba nghiệp chướng

Tỏa sắc hương vượt thoát khỏi tam đồ
Rải nhụy vàng tươi thắm mảnh tàn khô
Đeo đẳng mãi, nát tan bao cuộc lữ

Hoa Tu Tập phá tường thành hùng cứ
Đập vỡ toang những ốc đảo lao tù
Đánh tan tàn cái bản ngã thâm u
Đã muôn kiếp đọa đày trong ngục tối

Hoa Tu Tập nở trên đời vời vợi
Đồ ty hiểm, ích kỷ xuống vực sâu
Rải công danh, phú quý chảy qua cầu
Trở dấu ngọc trên hành trình hoàng hóa

Hoa Tu Tập chuyển dòng đời hết khổ
Nở từ tâm, ban đức độ, tin yêu
Một người tu, kết muôn đóa diễm kiều
Vạn người tu, kết lạc bang pháp giới

Hoa Tu Tập xóa tan đi bão thổi
Xây an lành trước sóng vô triêu dâng
Một đóa hoa, vạn thọ sẽ thơm hương
Muôn đóa hoa, ngạt ngào reo nhân thế

Hoa Tu Tập nở trong vườn giác ngộ
Mỗi nhân sinh nương ánh đạo từ bi
Khắp nhân gian cùng dẫn dắt nhau đi
Trái đất này đâu còn ta bà nữa.

Hoa Giải Thoát

Tháng 9 – 2007

Hoa Giải Thoát ngát mười phương pháp giới
Cho chúng sanh qui ngưỡng đạo từ bi
Ba cõi sáu loài biết hướng mà đi
Đã lầm lạc, trầm luân từ vô thủy

Hoa Giải Thoát tỏa hương chân thiện mỹ
Mọi chúng sanh trên khắp cõi trần gian
Xin chấp tay về dưới ánh đạo vàng
Đêm tăm tối rạng soi đèn trí tuệ

Chúng sanh khổ lặn hụp trong bốn bể
Nước mắt nhiều hơn bốn biển đại dương
Đem khổ đau vùi dập bên tang thương
Bãi nương dâu lấp điền tang hải biến

Tham sân si, bậc thầy của đạo diễn
Đeo tam đồ, làm con rối hát ca
Thì làm sao không thống nổi ta bà
Lại trách cứ than thầm cho duyên kiếp

Biến sinh linh thành tác nhân tội nghiệp
Biến muôn loài nô lệ những tiền khiên
Dây oán trái kết chặt sợi não phiền
Không tỉnh ngộ, muôn đời đeo đẳng mãi

Hoa Giải Thoát, em ơi vô quái ngại
Tỏa hương lành màu nhiệm lắm, người ơi
Một bước đi, im bật hết tằm hơi
Diệt bóng dáng luân hồi trong ba cõi

Hoa Giải Thoát tỏa vô sinh vô tử
Tỏa hương lành, vi diệu tướng pháp thân
Như trăng ngàn trong vắt ánh tường vân
Dung pháp giới, không còn đâu ngăn mé

Trao cho nhau niềm tin yêu tuyệt thế
Hương từ bi, hoa giải thoát nhiệm màu
Sáng trong ngàn ánh ngọc tỏa minh châu
Bóng từ quang soi khắp cùng đại thể.

Hoa Vô Thường bất biến

Tháng 9 – 2007

Hoa Vô Thường, hiển sinh dòng huyền hóa
Tặng cuộc đời nhìn ngắm đóa ngân sương
Dù ra đi trên muôn hướng ngàn phương
Như ánh chớp, tia pha, bọt bèo, bào ảnh

Hoa Vô Thường, một đóa hoa không cánh
Gắn thực chơn thành muôn cánh phù vân
Mọi hiện hữu trong cuộc sống hồng trần
Như dòng chảy trùng trùng nhân duyên khởi

Hoa Vô Thường trở bông từ vô thi
Đến vô chung vẫn kết nụ phù hoa
Vẽ chân như thật tánh kết nên tòa
Như, như huyền giữa muôn ngàn không sắc

Lật cánh hoa mang hình hài không sắc
Biến vô thường thành một đóa sắc không

Bóng hình thế núi, bóng dáng dòng sông
Nhìn bào ảnh, không còn sông núi nữa

Tự ngàn xưa, dòng huyền sinh đã thế
Đến ngàn sau, trời muôn khúc hợp tan
Lắng tai nghe tiếng gảy của cung đàn
Không gảy nữa, tiếng đàn đâu cho biết

Lắng tai nghe trên cung bật còn mất
Tiếng đàn kia lại lên tiếng cung đàn
Ngân ngân vang theo nhịp khúc thời gian
Hoa Vô Thường vẫn còn đây, bất biến.

Hoa Không Sắc

Tháng 9 – 2007

Xin tặng em một bông Hoa Không Sắc
Em mang đi trên mọi nẻo trường đời
Thấy gì không từ trong đó em ơi
Mọi không sắc hiện lên màu huyền hóa

Ánh nhật lên vàng đông dần sáng tỏa
Hoàng hôn về ảnh hiện kết vàng trắng
Trùng dương kia kết một đóa hải đăng
Thuyền viễn xứ, đường về theo chỉ hướng

Nhìn qua sắc, một bóng hình có tướng
Nhìn qua không, hình tướng tự phan duyên
Lật lại qua, hai mặt của đồng tiền
Cả hai mặt, dường như không phải trái

Đồng tiền mất, cái nào là phải trái
Hỏi áng mây, ai vẽ đóa phù vân
Hỏi bụi bay, ai vẽ đóa phong trần
Em điểm phúc mỉm cười Hoa Không Sắc

Hôm nay, em mang hình hài không sắc
Ngày mai, em ẩn hiện bóng sắc không
Như càn khôn, như bọt sóng, tương đồng
Em có mặt giữa muôn ngàn hiện hữu

Cho nên, xin tặng em một bông Hoa Không Sắc
Cho nên, xin tặng người một bóng dáng sắc không
Và mỉm cười trên muôn hướng ngàn phương
Khi cần có, sẽ hiện hình muôn thế.

Hoa Từ Tâm

Tháng 9 – 2007

Xin tặng em một bông hoa rạng rỡ
Nở trong lòng thành một đóa Từ Tâm
Thanh thiên hơn bát ngát của trăng rằm
Tỏa hương sắc thương yêu khắp cùng nhân thế

Hoa Từ Tâm, không cần ai đặt đẽ
Tự nở ra từ nét đẹp tâm hồn
Hương tình thương chan chứa cả tấm lòng
Bay ngào ngạt hương yêu hòa điệu sống

Hoa Từ Tâm trở bông trên đồng cạn
Biết mỉm cười nở rộ dưới đồng sâu
Tỏa hương bi mọi ngõ ngách thương đau
Tỏa hương từ đến mọi nơi trầm thống

Hoa Từ Tâm, không cần cầu, bái vọng
Không ngã nhân, danh tướng, vị thân sơ
Tự xưa nay, mang sắc đẹp tinh mơ
Khắp nhân loại, đều ngợi ca trân quý

Trong cuộc đời, hỏi hoa nào tuyệt mỹ
Xin trả lời, là một đóa từ tâm
Có từ tâm, em mới có bi tâm
Tình nhân loại, cần tình thương để sống

Xin tặng em, một bông hoa chỉ hướng
Xin tặng người, một bông hoa để đi
Cả trần gian, sẽ trân quý tuyệt kỳ
Hoa Từ Tâm, cứu cho đời bớt khổ.

10 bài – Hiện thực 27

- 1. Hành trình giải thoát*
- 2. Lên đường Tứ Thánh*
- 3. Khuyến tĩnh tu*
- 4. Điểm nọ Không Hoa*
- 5. Hoa Rộng Lượng*
- 6. Hoa Dân Thân*
- 7. Hoa Thân Thiện*
- 8. Hoa Nhân Ái*
- 9. Hoa Nhân Sinh*
- 10. Hoa Tình Thương*

Hành trình giải thoát

Tháng 9 – 2007

Hạt Bồ Đề, em uơm mầm giải thoát
Giống Từ Bi, chị kết nụ tình thương
Anh bước đi trên muôn hướng ngàn phương
Tôi dong ruổi trên con đường vạn hạnh

Đi trong đêm, không sương sa thấm lạnh
Đi giữa ngày, không nắng cháy khô khan
Vào mùa thu, không rơi rụng lá vàng
Vào mùa đông, không lạnh băng buốt giá

Rừng hoa tạng tươi xanh ngàn cây lá
Núi Tu Di, chim ca hát pháp âm
Chốn A Tỳ, hết khổ ải ngục hình
Qua ba cõi, không lẫn ranh biên giới

Đạo bồ đề, khi hợp thời, mới nói
Khi lặng im, im như pháp, mới linh
Không lảng xãng mà bản loạn quên mình
Đức khiêm cung mới từ nghiêm thánh thiện

Đạo bồ đề, vượt muôn ngàn giới tuyến
Không phân chia dân tộc, quốc gia
Không cách ngăn phong tục, màu da
Đều hòa hóa trong căn nhà Phật Pháp

Đạo bồ đề, em ơi, luôn kết hạt
Giống từ bi, anh ơi luôn nẩy mầm
Hương cuộc đời dứt muôn nẻo trầm luân
Đi đi mãi trên hành trình giải thoát.

Lên đường Tứ Thánh

Tháng 9 – 2007

Đường Tứ Thánh trên hành trình giải thoát
Lối chúng sanh lầm lạc hướng trầm mê
Vậy từ nay, ta quyết chí đi về
Đã từ lâu luân hồi trong sáu nẻo

Đeo khổ ải qua cầu tre lắt lẻo
Mang nghiệp nhân qua cầu váng đóng đinh

Đã từ lâu lặn hụp mãi, quên mình
Nay tỉnh ngộ nguyện lên đường giải thoát

Ngồi trên đỉnh Linh Sơn cao chót vót
Mới thất kinh chốn thống khổ A Tỳ
Bởi đắm chìm biển ái dục mê si
Trôi lặn mãi trong đêm dài tăm tối

Quyết ra khỏi lối mòn ba cõi
Không loay hoay lặn hụp sáu đường
Trầm mê đội bóng nghề thường
Lạc loài muôn kiếp nhiều nhưng ta bà
Xương chông nặng bãi tha ma
Tiếc chi nghĩa địa la đà vắn vường
Hình hài cát bụi ngân sương
Bèo đau hội tụ, bọt thương phân kỳ
Mắt mờ suối lệ chia ly
Hợp trên sông khổ, tan đi biển sâu
Lại qua mòn mấy nhịp cầu
Vẽ tô nhân ảnh mây màu trần ai
Phương đài bỏ ngõ then cài
Tiếc thay cuộc lữ miệt mài phiêu du

Quyết thoát khỏi ngục tù trong muôn kiếp
Đặng đeo chi lao lý vạ xích xiềng
Mê vọng tình, si vọng niệm triền miên
Hãy phủ sạch tro tàn ngôi nhà lửa

Mau quay lại, đừng nay lần mai nữa
Hỡi sinh linh trầm thống biết bao rồi
Một quay đầu là đoạn tận ngay thôi
Bờ mê - ngộ, không lặn ranh biên giới

Đường Tứ Thánh, nguyện một lòng đi tới
Gần hay xa, đừng có hỏi chi nhiều
Hương bảo thành đã có sẵn hoa tiêu
Về quê cũ, cứ thong dong rảo bước.

Khuyến Tĩnh Tu

Tháng 9 – 2007

Nhân sinh hỡi, quyết một lòng tu tập
Nẻo trầm luân đã lặn hụp nhiều rồi
Con đường xa từ muôn kiếp lạc loài
Giọt nước mắt ngập tràn hơn biển khổ

Nước ưu phiền chảy đầy hồ Than Thờ
Bụi phù sa vùi dập bãi Ly Tan
Đèo nhiều khe sâu muôn núi Chứa Chan
Sóng ái dục hoang tàn sông Nhật Lệ

Những làm mê, hãy quẳng ngay xuống hồ
Nghiệp chúng sanh, hãy vứt chôn tam đồ
Con đường tu, biết quay đầu là bờ
Vòng xiềng xích, bẻ một khoen, dứt sạch

Bãi khổ đau đổ vào bờ lau lách
Bến tang thương đầy sóng, vỡ thanh lương
Đức từ bi thấm nhuận nước cành dương
Tay vẫy nhẹ giọt bình thù cam lộ

Biết bao kiếp trải cuộc đời quán trọ
Biết bao lần cửa sinh tử hồi luân
Làm tội đồ cho ý mã tâm viên
Cùm tam thế, tự lưu đày ngục tốt

Nay quyết chí, đừng lựa lần mai một
Nay không tu, đừng hò hẹn một mai
Chưa kịp tu, đã tắt ngúm tuyên đài
Mai không có, còn đâu chờ tới một

Chết và sống, một đôi bạn chí cốt
Tử và sinh, tình bằng hữu tri âm
Há miệng ra, thành tiếng nói vạn năng
Chưa kịp ngáp, hồn lìa xa khỏi xác

Cứ như thế và triền miên thui đốt
Khuyên người nghe, đừng ngựa chứng cao phi
Đừng truy phong phát mã chôn kinh kỳ
Rồi ngã gục trên đường dài thiên lý.

Điểm nọ Không Hoa

Tháng 10 – 2007

Đem ghép chữ mà thành thơ mới lạ
Đem ghép từ mà thành ngữ mới hay
Còn riêng tôi, không chứa một mảy may
Năm cái không, nên tôi tha hồ bắt

Bẻ đi một điểm quặt
Đã đánh mất chỗ cong
Cuốn xoáy đi một vòng

Đã ngửa nghiêng nhật nguyệt

Ai bảo đó là biển băng, giá tuyết
Ta đốt lên một đóm lửa có không
Băng giá kia băng trinh, nhẹ hơn mảnh lông hồng
Cột chặt và treo lơ lửng mấy tầng vũ trụ

Ai bảo kia là bát nạn, tam đồ khổ
Ta đốt lên vạn hạnh đẹp như mơ
Vô số sinh linh trầm thống mong chờ
Sao lại ngại đường đi không có nẻo

Gắn trên cành khô héo
Một điểm nụ không hoa
Khắp pháp giới sáng lòe
Nụ không hoa rụng rã.

Hoa Rộng Lượng

Tháng 10 – 2007

Hoa Rộng Lượng núng lòng người nhỏ hẹp
Mở rộng ra cho đẹp lối nhân từ
Tội tình chi mà đóng cửa ngục tù
Sẽ ngọp thở trong căn hầm ích kỷ

Hoa Rộng Lượng nở nguồn tâm của ý
Vị nhân tình, vị nhân thế, vị tha
Đường thên thang lộng hương sắc châu pha
Thơm bát ngát trên hành trình cao quý

Khắc một triệu son, treo thiện mỹ
Gắn một dấu ấn, lộng tấm gương
Không gì hơn tiếng nói tình thương
Trao nhân thế đèn tâm sáng tỏa

Hoa Rộng Lượng, xin em nâng một đóa
Hoa Nhân Từ, xin chị mở vòng tay
Xin người người, hãy mở rộng hôm nay
Để ngày mai, đầy lòng vàng chan chứa

Nhân thế, không còn những nơi đói khổ
Trần gian, không còn ngõ tối hầm hiu
Vì đâu đâu cũng có nhịp cầu kiều
Bắc qua sông giàu nghèo reo tiếng hát

Hoa Rộng Lượng là cung đàn tiếng nhạc

Là lời ca cao vút tiếng tình thương
Là nhịp cầu bắc muôn hướng ngàn phương
Cùng hòa tấu vạn lời ca nhân ái.

Hoa Dẫn Thân

Tháng 10 – 2007

Hoa Dẫn Thân, hiến cho đời phụng sự
Tặng cho người giàu tâm lực cru mang
Tặng cho ai có những tấm lòng vàng
Cho sức sống bình minh reo gió nắng

Hoa Dẫn Thân, mọc trên rừng hoang vắng
Nở trong đầm, dưới hồ thẳm thâm u
Giữa đồng khô, băng suối nhỏ, ao tù
Vào sông lớn, hát trời cao biển rộng

Hoa Dẫn Thân, đức trượng phu gói mộng
Hạnh quân tử làm đức độ kê đầu
Đêm không trăng, nhờ ánh chớp hỏa châu
Đêm tăm tối, nhờ bàn tay tiếp lửa

Em đã có, xin em làm thêm nữa
Anh đã có, xin anh cứ miệt mài
Nếu chỉ sống riêng mình, không biết sống cho ai
Cũng mệt mỏi, cũng già, và ngày mai cũng chết

Chết là lẽ thường tình, ai ai cũng chết
Sống, không biết sống cho ai, sống cũng dư thừa
Nếu biết sống, một ngày trọn vẹn, đẹp như mơ
Không biết sống, dù có trăm năm, thêm chật đất

Hoa Dẫn Thân, xin người người mạnh bước
Một bàn tay, kết nối vạn bàn tay
Một bước chân, kết nối vạn bước chân
Trao bông hoa dẫn thân và phụng hiến.

Hoa Thân Thiện

Tháng 10 – 2007

Hoa Thân Thiện, lòng người không ngăn cách
Không khép khung, đóng kín cổng, cao tường
Không hàng rào, hàng giậu vượt quá tâm
Mắt nhắm mở, nhiều gai đâm mách xé

Hoa Thân Thiện, hát câu hò khe khẽ
Tình tương thân, tương ái, vạn lời ca
Tình ấm êm chan chứa khắp mọi nhà
Nếu ai ai cũng có lòng rộng mở

Hoa Thân Thiện tỏa mùi hương biết thờ
Đề hai chiều không bít lối, nghẽn tim
Thở không ra, mạch máu lại tăng lên
Tràn lên óc và bầm gan, tím mặt

Hoa Thân Thiện, xóa tan đi rắng mắc
Mở đôi đàng kết nối lại thân thương
Mà lâu nay cắt đứt bỏ bên đường
Thật uổng phí những tình thân đánh mất

Hoa Thân Thiện, thật bình thường, chơn chất
Vốn gần nhau và có mặt bên nhau
Như miếng trầu, lại có thêm miếng cau
Cộng chút vôi, ôi mặn mà hết ý

Hoa Thân Thiện nở trên đầu sông Vị
Xuống sông Thương vang vọng vạn lời ca
Tình thân thương chan chứa đến mọi nhà
Tay bắt, mặt mừng, hòa nhau chung sống.

Hoa Nhân Ái

Tháng 10 – 2007

Hoa Nhân Ái cho lòng người thêm đẹp
Biết tương kính, tương yêu, tương ái, tương thân,
Biết tương hoan, tương hỷ, tương nhượng, tương lân
Tương càng lớn thì nhân càng cao quý

Hoa Nhân Ái, trao cái nhìn thiện mỹ
Biển trần ai sẽ trở đóa tin yêu
Biển gian truân sẽ đơm nụ mỹ miều
Xây dựng lại những hoang tàn đổ nát

Hoa Nhân Ái, em cất cao tiếng hát
Anh hòa ca theo điệp khúc chân tình
Người người vui, reo ánh sáng bình minh
Cơn gió mát mang óng vàng nắng mới

Cùng hân hoan trên đôi cao diệu vợi
Cùng sẻ chia trên môi thắm hoa cười
Chim reo mừng cùng ca hát vui tươi

Người người trời, khúc tình ca nhân ái

Gởi gắm cách đi ra ngoài quan ái
Gởi tỵ hiềm xuống hố thăm chìm sâu
Bởi mây mù nhân ngã phủ ngập đầu
Đã đánh mất tình thân thương nhân ái

Kể từ nay, xin đừng ai ái ngại
Hãy cắt cảnh, hoa nhân ái trao nhau
Người với người, hết sỏi, đá, chì, thau
Chỉ còn lại màu hoàng kim thân mến.

Hoa Nhân Sinh

Tháng 10 – 2007

Hoa Nhân Sinh, ươm dòng đời và sự sống
Cho người người cùng reo khúc hòa ca
Cho người người cùng kết trái đơm hoa
Cùng trân trọng tình người là hơn hết

Hoa Nhân Sinh mọc trên những tỳ vết
Những hận thù, những ai oán làm phân
Hoa Nhân Sinh hòa nhân ái nảy mầm
Từ ỹng thối tạo thành cây trái ngọt

Diệt hờn căm theo chiều dài chất ngất
Diệt hơn thua theo lịch sử đặng đeo
Chiến tranh, khủng bố, đối trả, quặng xuống đèo
Kỳ thị, chủng tộc, màu da, treo gió thổi

Xương tan, thịt nát, máu rơi,
là ô nhục tội tàn muôn thuở
Tranh tối, tranh sáng, gờm nhau,
Không phải là văn minh, tiến bộ, con người
Hoa Nhân Sinh, trồng trong vườn hoa nhân loại xinh tươi
Khắp thế giới, vút cao tiếng hát hòa bình thánh thiện

Tặng cho nhau Hoa Nhân Sinh kiêu diễm
Tặng cho nhau Tình Nhân Loại bao la
Tình anh em trong bốn biển một nhà
Cùng ca hát trên đời cao thế kỷ.

Hoa Tình Thương

Tháng 10 – 2007

Hoa Tình Thương trên phiêu trầm phù thế
Xoa dịu người đau khổ cõi trần gian
Sống hăm hiu, đầy cay đắng ngập tràn
Đánh đổi cả cuộc đời không trả nổi

Hoa Tình Thương nở những nơi tăm tối
Xóa bóng đen, mang chút sáng hiện về
Đề dòng đời, thôi ác mộng trong mê
Bừng tỉnh dậy, da gà còn sờn ốc

Hoa Tình Thương trở bông, thơm ngào ngạt
Cho người người chung sức sống thắm hoa
Một bông hoa thành muôn vạn đóa hoa
Không khô cứng trên pháo đài yêu ghét

Hoa Tình Thương, thấp lòng người nển ngọc
Gieo cam lồ dịu ngọt, ngát hương thơm
Chan tình người, xẻ manh áo, chén cơm
Khơi bếp lửa sưởi hồng cơn ẩm lạnh

Em bé nghèo được miếng quà, miếng bánh
Trẻ cơ cùng được bút mực, sách đèn
Nước văn minh, đừng ủ vật chất, lên men
Nước chậm tiến, đừng vất cần lao, chết đói

Hoa Tình Thương, hết đạn bom, hận thù, lửa khói
Nghe lương tâm, nhìn nước mắt biết đau
Nghe trái tim, khóc da nát thịt thau
Vì sự sống, cùng khai thông dị biệt

Hoa Tình Thương, tương thân tha thiết
Hoa Tình Thương, tương ái mặn nồng
Nước khác nguồn, trôi muôn nẻo, kéo về sông
Năm đại dương, năm đại lục, mọi màu da
Đồng thăng hoa tiệm tiến.

10 bài – Hiện thực 28

- 1. Thỏa tâm nguyện*
- 2. Hai mảnh cuộc đời*
- 3. Khép lại vô cùng*
- 4. Tiếng hát bình an*
- 5. Không ai không có*
- 6. Em và Tôi*
- 7. Em tôi, ai nhớ ai thương*
- 8. Ai vì, vì ai*
- 9. Khù khờ*

Thỏa tâm nguyện

Tháng 10 – 2007

Ba rùng giáo lý quầng cổ kính
Phủ bóng thời gian, mạng nhện giăng
Trăng khuất, sao mờ, sương giá lạnh
Bụi bay, mờ cát, trắng sông Hằng

Đâu Đức Cờ Đàm tự thuở xưa
Ta La cổ thụ, nhớ rừng thưa
Dọc đường sỏi đá, rong rêu phủ
Sương gió điêu tàn, gọi nắng mưa

Linh Thứu mây mù, thương núi Tuyết
Kỳ Viên cây cỏ, nhớ Trúc Lâm
Chiếc áo cà sa, lòng hoại sắc
Ba y một bát, dạ tơ tằm

Nhìn cây tích tượng nhớ Tô Sư
Giáo biệt, ngoại truyền, ẩn tâm như
Chánh - Tượng qua rồi, thời mạt pháp
Gậy còn không có, tích được ư

Minh châu ẩn tàng trong đất đá
Ngộ kỹ, ngộ nhân, ngộ cố nhân
Trâu mất, tìm trâu, làm sao thấy
Kỳ thời, kỳ thế, đắc kỳ tâm

Vạn lý phiêu du, vạn nhớ nhà
Đường trường vạn hạnh, khách đường xa
Về thăm một mảnh trời quê cũ
Để thỏa tâm nguyện, ta với ta.

Hai mảnh cuộc đời

Tháng 10 – 2007

Tôi vẫn thấy hai mảnh trăng khép lại
Tôi vẫn mang hai nửa một cuộc đời
Nửa bên này, tôi đập dũa tôi chơi
Nửa bên kia, tôi luyện tôi gang sắt

Tôi xin trả cuộc đời tôi thật đắt
Từng phút giây, từng hơi thở, đong đời

Kèo mai kia gởi gió cuốn ngàn khơi
Uổng một kiếp vào đời chưa hết cuộc

Vàng trắng kia, có khi tròn, khi khuyết
Lưỡi liềm nghiêng, dần núng lại từng đêm
Đêm từng đêm, treo lơ lửng chênh vênh
Tròn hết chỗ, lại đi về nơi khuyết

Tự nhiên thế, chứ không cần mực thước
Mực thước nào, ai khác, để mà đo
Cứ sống đi, sống trọn vẹn, sao cho
Không hoen ố, không nhóp nhựt, tỳ vết

Nửa bên này phải dày cho thâm mệt
Nửa bên kia, không động đậy mảy lông
Đem hai mảnh thả lên giữa tầng không
Khi khép lại vẫn tròn đầy, nguyên vẹn

Đỡ vòm trời, đưa một tay lên vén
Còn tay kia, khép lại một vành cong
Cuộc đời tôi, mang hai mảnh loanh quanh
Đi cùng khắp chưa đến nơi khởi điểm.

Khép lại vô cùng

Tháng 10 – 2007

Đừng nghe tiếng nói nhớ thương
Mai kia, không để vấn vương bên đàng
Đừng nghe tiếng nói âm vang
Mai kia, không nặng bẽ bàng bờ lau
Đi như không sắc không màu
Đến như trắng trắng hoa cau vô tình
Xưa nay, bao cuộc tử sinh
Hỏi xem, ai nhớ bóng hình nào chưa
Kìa xem, như nắng đổ mưa
Như mưa đổ nắng chưa vừa hư không
Kìa xem, nước đổ về sông
Sông đi ra biển, biển trông về nguồn
Tự nhiên, nào có tròn vuông
Nếu đem vẽ lại, tròn vuông mất rồi
Luân hồi muôn kiếp, thế thôi
Xưa nay, đã mất tư hào nào đâu
Nếu đem vẽ sắc, thêm màu
Tang thương còn có biên dâu ra gì
Đã từ vô thi ra đi
Vô chung cũng thế, cứ đi tới cùng

Khi nào khép cửa thi chung
Thì tôi khép lại vô cùng, đời tôi.

Tiếng hát bình an

Tháng 10 – 2007

Khép lại đi em, khung trời yêu dấu
Đừng để gió bay, xơ xác bên đường
Đẹp nhất trong đời, tin yêu hạnh phúc
Châu ngọc đá vàng, không thể nào hơn

Khép lại đi em, khung trời cao đẹp
Mây ngủ trên ngàn, gió ngủ trắng sao
Gìn giữ nhau nghe, đừng để hư hao
Kéo mắt đi rồi, như giấc chiêm bao

Đêm không sương, nhưng lòng sao lạnh giá
Thu không vàng, sao tím tím hoa sim
Bóng chiều hoang, chiều tím đỏ bên thềm
Giữa cuộc đời, cơn lốc xoay hồ hững

Vì thế em ơi, tôi viết cho người
Vì thế em ơi, tôi viết cho đời
Nét đẹp trao nhau, miệng thắm môi cười
Không có nụ cười, sẽ thắm tim đau

Khép lại đi nghe, khung trời nho nhỏ
Viết lại tự tình, quán trọ trần gian
Đừng kết gieo chi, ai oán bẽ bàng
Trao tặng cho đời, tiếng hát bình an.

Không ai không có !

Tháng 10 – 2007

Cái khó của cuộc đời là
“Dò sông dò biển dễ dò
Cái đau của cuộc đời là
“Họa hổ họa bì nan họa cốt”
Và, cái nghiệt ngã của cuộc đời là
“Tri âm tri diện bất tri tâm”
Thế mà tôi và em
Không cần sông biển
Không cần thước đo
Không cần cốt bì,
Không cần tâm diện

Dù chặt đứt mọi cây cầu vĩ tuyến
Hay cản ngăn mọi biên giới hoành, tung
Ta vẫn có nhau đến vô cùng
Từng vi tế hiện sinh
Đến mạch máu, tế bào, nhịp tim, hơi thở
Không cần leo trên đồi nhưng nhớ
Đề nghe gió gọi về
Không cần lặn lội những nhiều khê
Ta vẫn tồn sinh trong muôn kiếp
Đừng cười tôi nghe
Tôi sẽ không cho ai biết
Đừng trách tôi nghe
Tôi sẽ không nói cho ai hay
Nếu nói ra, trời đất hết lăn quay
Nhật nguyệt sẽ đứng yên
Và ngày đêm méo mặt
Vậy thì, em là ai
Ai đã nhận ra em
Người đó ở đâu
Hãy đón nhận minh châu
Mà không ai không có !

Em và Tôi

Tháng 10 – 2007

Em và tôi, cùng mỉm cười yên lặng
Chưa nói ra đã hiểu ý nhau rồi
Tri âm nghe, tri kỷ quá đi thôi
Ngay cả Bá Nha - Tử Kỳ, chưa hẳn thế

Đâu cần võ cây đàn, hay cây đàn chưa võ
Bởi vì nghe đến cả tiếng vô thanh
Nhìn thấy nhau đến cả tự tánh linh
Riêng mặt mũi, ẩn hiện đi, kỳ bí

Bởi vì em mang bóng hình tuyệt mỹ
Không thể đem so sánh với trần gian
Bởi vì tôi, mang tình tự cuu mang
Đi đi mãi trên hành trình hư huyền

Cảm ơn em đã cùng tôi đan quyện
Có mặt nhau và sánh bước nhau cùng
Không cần thề luôn son sắt thủy chung
Bởi vì ta không bao giờ xa cách

Vô thường còn chuyển mạch

Sinh tử còn dang đeo
Ta ca hát trên đèo
Reo đời cao gió hú

Hình hài còn hội tụ
Tan hợp còn phân kỳ
Ta sánh bước nhau đi
Nơi nào ta muốn tới.

Em tôi, ai nhớ ai thương !

Tháng 10 – 2007

Em là ai, đeo theo tôi từ thuở
Chưa dự trang cho đến lúc đăng trình
Rồi nổi chìm trên vụn nẻo ba sinh
Em có mặt, không rời tôi nửa bước

Khi ngủ nghỉ, em hững hờ đôi chút
Choàng tỉnh ra, em đứng sẵn bao giờ
Để làm gì mà như thế em ơi
Em lặng lẽ, dường như tôi bỏ mặc

Tôi để ý, có ngày buồn, có những đêm khuya khắc
Tưởng mình tôi ngày vắng với đêm thâu
Không ngờ em ẩn hiện bất cứ đâu
Chưa kịp ngoảnh, em lộ hình nguyên vẹn

Đi tới đâu, vẫn gặp em, dù không hẹn
Sống ở đâu, vẫn có em, dù vô tình
Còn hơn bóng theo hình
Âm theo tiếng, vọng theo vang
Còn hơn hai mà một
Một mà hai, khắp nẻo đường
Đang sống cõi trần gian
Hay núp xuống hoàng tuyền
Em hiện hữu và cùng tôi tái ngộ
Viết đôi câu
Nhờ ai đó, nghĩ về em kỳ lạ
Nhờ ai kia, nghĩ làm em, trách lời
Viết không riêng em, mà cũng chẳng riêng tôi
Em tôi đó, ai nhớ, ai thương, ai có biết ???

Ai vì, vì ai !

Tháng 10 – 2007

Vần thơ, sao chẳng lung linh
Góc gai chi nổi, chênh vênh chi nhiều
Sao leo trên núi tiêu điều
Rớt vào hố thẳm trăm chiều tối tăm
Không sao, mà cũng không trắng
Mây giăng mây lớp, tuyết băng mây bề
Còn hơn vạn lý nhiều khê
Còn hơn tro bụi, ủ ê hoang tàn
Thơ tôi, không rắc hoa vàng
Mê hồn nhân thế, mỹ hàng lương dân
Thơ tôi, không phết hôn trầm
Che mờ linh khí phát trần trừ nhơ
Không đem chữ, ghép thành thơ
Tạt thù chiếu lệ, vật vờ cầm ca
Không câu dua nịnh, bóp xoa
Đội trên đạp dưới, be tùa giã nhân
Xin ai, ngại gió phong trần
Lánh xa đi nhé, kéo gân bụi bay
Xin ai, bút gốc động cây
Lánh xa đi nhé, đọa đày lâm than
Bởi tôi, gian thế chẳng mản
Trần gian chẳng ngại, nhân gian ngại gì
Đội trời đạp đất mà đi
Của chung ai giữ, ai vì, vì ai ?

Khù khờ

Tháng 10 – 2007

Khù khờ, nằm vuốt tóc râu
Duỗi chân góc biển, gói đầu sơn khê
Nghe cho hết những nảo nề
Tang thương, rách nát, ê chề trần gian
Đưa tay bắt ánh trăng ngàn
Đan tâm trang trải trên đàng bước đi
Cần chi, lưu lại được gì
Bọt bèo nhân ảnh, có chi lạnh lùng !!!

Ai Thương ?

Tháng 10 – 2007

Thương ai từ thuở chào đời
Đã mang tiếng khóc không lời thở than
Thương ai từ thuở đầu xanh
Đã mang hai gánh loanh quanh đôi bờ
Đi vào lứa tuổi còn thơ

Nhìn đời ánh mắt ngu ngơ quê nghèo
Lớn lên vượt núi băng đèo
Khi cày đồng ruộng, khi chèo qua sông
Lắng nghe cái buốt mùa đông
Chứa chan hạ nắng oi nồng can qua
Buồn trông thu tím la đà
Xuân còn mấy lá trở hoa bên đường
Chạnh lòng, không vương cũng vương
Không rơi cũng rụng giọt sương đầu cành
Vờn cùng mây trắng trời xanh
Một mình dẫn bước độc hành trần ai
Cam lòng lối ngắn đường dài
Gói đầu hóc núi, duỗi dài băng tâm
Đi trong đông rét căm căm
Lội trong thu vắng, vàng trắng soi mờ
Vào xuân gói mộng đêm mơ
Vẫy chào hạ trắng, vật vờ bụi bay
Phong trần chống đỡ đôi tay
Gian truân dẫm bước không lay đá vàng
Tím lòng, không chút ngõ ngàng
Càng đau đón nỗi, càng mang nặng tình
Một mai sóng vỗ đầu ghềnh
Thuyền du chiếc bóng mộng mênh cuối trời
Thôi nghe, một kiếp trong đời
Hợp tan vốn đã gởi đời thiên thu.

10 bài – Hiện thực 29

- 1. Hoa Đồng Nội*
- 2. Hoa Không Tên*
- 3. Hoa Tự Tôn*
- 4. Hoa Tủi Thân*
- 5. Hoa Mặc Cảm*
- 6. Thức dậy đi*
- 7. Sơn sắt tôn thờ*
- 8. Kết Vòng Tay Hoa*
- 9. Nếu có thể*
- 10. Nếu đủ sức*

Hoa Đồng Nội

Tháng 10 – 2007

Xin tặng em một bông hoa đồng nội
Em thơm mơ trên hoa nội cỏ đồng
Chào ngày lên, đem ánh nắng ra hong
Đón đêm đến, khi hoàng hôn buông xuống

Hoa Đồng Nội, nở ngày mùa đến muộn
Tỏa hương lành từng vụ sóng ấm êm
Khi chậm tay, khi hồi hã, nhanh lên
Cùng chia sẻ giọt mồ hôi, cơn áo

Em có mặt, khi đất trời giông bão
Em an nhiên, khi mưa thuận gió hòa
Bởi vì em, vốn là một bông hoa
Từ đồng nội mang sắc hương thơm ngát

Hoa Đồng Nội, cất tiếng reo ca hát
Tiếng nhạc khoan, đồng vọng tiếng hò đưa
Đẹp thanh thiên, ôi, biết nói sao vừa
Như cỏ non hứng ngàn hạt sương trắng

Vàng đông hiện, em mỉm cười gió nắng
Hoàng hôn về, em nán đợi chiều hôm
Ngày ngày lên rào nhẹ bước chân êm
Đêm đêm xuống vắng nghe niềm xao xuyến

Đêm ơi đêm, sao thời gian dài quá
Ngày ơi ngày, hãy mở cửa đêm mơ
Kéo chìm sâu, trống vắng đến đại khờ
Trời u uẩn, tiếc hoa đồng cỏ nội.

Hoa Không Tên

Tháng 10 – 2007

Xin tặng em, một bông hoa không tên không tuổi
Xin tặng anh, một bông hoa không tuổi không tên
Để nhìn đời bằng nỗi nhớ tìm quên
Để thương đời bằng tìm quên gửi nhớ

Đóa hoa đó, em đã mang từ thuở
Vừa sinh ra, cất tiếng khóc chào đời
Rồi theo em, từng tiếng nói, câu cười
Chia sẻ những buồn vui, ngọt bùi, gian khó

Đóa hoa đó, anh đã mang từ thuở
Bước vào đời trên mọi nẻo dọc ngang
Khi núi thét mưa rừng, khi sóng vỗ trường giang
Và thổi thúc tiếng nam nhi, đội trời, đạp đất

Tôi có mãi bên anh, trải qua nhiều dấu ngoặt
Tôi có mãi bên em, nâng đỡ bước chân mềm

Có nhiều khi, tôi thức trắng thâu đêm
Cùng bụi ngọt, canh tàn, trăng sao khóc

Tôi đứng bên anh, đòi cao đỉnh dốc
Tôi đứng bên em, đèo cả mệnh mông
Đề lắng nghe cái giá buốt mùa đông
Và lắng nghe cái oi nồng nắng hạ

Hoa Không Tên, ai mua, tôi không bán
Hoa Không Tên, ai bán, tôi không mua
Em, là đóa trinh nguyên, có sẵn bốn mùa
Đề trao tặng cõi trần ai thống khổ

Không có tôi, nhưng em luôn vẫn nhớ
Không có tôi, nhưng anh mãi không quên
Bởi vì tôi, là một đóa không tên
Khi cảm nhận, có mặt nhau mãi mãi.

Hoa Tụ Tôn

Tháng 10 – 2007

Hoa Tụ Tôn, bím đời, ba hoa quá
Tự cho mình cao nhất, chẳng còn ai
Rồi đong đưa ngất ngưỡng ngời trên đài
Đeo tự hào, tự kiêu, cống cao, ngã mạn

Hoa Tụ Tôn, bím đời, sao quá đáng
Không hiểu câu, thiên hạ biết bao người
Nhưng người ta không đãi mép kìa môi
Vì thâm thấu, “cao hơn tác hữu cao hơn trị”

Hãy nhìn xem, con ếch nằm đáy giếng
Rồng thật to, rồi uệch uệch, oang oang
Đâu biết rằng vo tròn trong nắp vung
Làm sao thấy trời cao và biển rộng

Hoa Tụ Tôn, chết không còn đất sống
Huống chi đời, tinh tế lắm đó nghe
Đừng mục hạ vô hơn
Đừng mặt đá mày dày
Không lẽ nói toạc ra
Thắng được người đã khó
Thắng được mình mới hay
Vậy mà từ xưa nay
Cứ oang oang đáy giếng

Hoa Tụ Tôn, nói ra, là hết chuyện
Nên ở đời, biết sống, mới đáng khen
Đừng đợi khi người ta vén bức rèm
Thì mặt mũi, còn đâu, nhìn thiên hạ

Hoa Tụ Tôn, trên bờ cây khép lá
Bảo cho người xấu xí cõi trần gian
Hễ gieo gì, thì nghiệp dĩ phải mang
Đừng cứ mãi mảnh thừa che mắt thánh

Hoa Tụ Tôn, Hoa Tụ Tôn, muôn cánh
Xấu xí ơi, xấu xí ơi, nặng mùi
Hãy tỉnh lòng và vứt bỏ đi thôi
Biết bao tiếng cười chê, sao không biết ???

Hoa Tụ Thân

Tháng 10 – 2007

Hoa Tụ Thân xếp cánh sầu, khóc nắng
Dáng buồn buồn khép lá mộng, ru mưa
Đêm tối tăm, ủ dột, đã dài chưa
Kéo lê thê, biết bao giờ được sáng

Hoa Tụ Thân đeo mảnh đời bất hạnh
Nở trong vườn muôn sắc của trần gian
Để những ai mang thân phận bẽ bàng
Vẫn còn có một bông hoa an ủi

Hoa Tụ Thân trên dọc đường làm lũ
Khách lữ hành lững thững bước chân đi
Cánh hoa kia, có tên gọi là chi
Sao ủm thum giống đời ta quá nhĩ

Người với ta, phải chăng, là tri kỷ
Ta với người, nào hẳn, kẻ tri âm
Thôi từ nay, làm đôi bạn tương lân
Cùng chia sẻ vui buồn trong nhân thế

Cuộc đời, là một bản trường ca, em nhé
Không cần đàn mà thổi khúc ngân vang
Khi đau thương, khi hạnh phúc kéo màn
Đại nhạc hội, ai không là ca sĩ

Hát không cùng, ôi, bài hát tuyệt mỹ
Ca không cùng, ôi, bài ca tuyệt vời
Hát du dương cho tiếng hát đong đời

Ca réo rất cho lời ca đồng vọng

Hoa Tủ Thân không bao giờ ai oán
Đau buồn chi, trần thế biết bao người
Vốn đa mang tiếng khóc thay tiếng cười
Người ta sống, thì ta đây phải sống

Đời, không phải lúc nào cũng hoa mộng
Đời, không phải lúc nào cũng hoa mơ
Hạnh phúc, khổ đau, có sẵn tự bao giờ
Cùng hiện hữu, mới trở thành trần thế

Hoa Tủ Thân, xin tặng người bất hạnh
Xin tặng người may mắn cõi nhân gian
Trong cuộc đời đã biết bao lần mang
Đừng quên tôi, mỗi khi lâm cảnh ngộ

Tôi tin chắc thế nào em vẫn nhớ
Tôi tin chắc làm sao anh sẽ quên
Biết bao lần đứng trên mỏm chên vênh
Đã mang tôi, Hoa Tủ Thân dai dẳng ???

Hoa Mặc Cảm

Tháng 10 – 2007

Này em hỡi, đeo chi Hoa Mặc Cảm
Này anh hỡi, mang chi đóa tự ti
Trên trường đời muôn nẻo cứ bước đi
Góc buồn thảm nhét bên lề cuộc sống

Hoa Mặc Cảm, không nhovn cười cao vọng
Không khinh đời, tự mãn, nở kiêu sa
Ai không từng đã lâm cảnh nhiều khê
Đừng ngồi đó mà than thân trách phận

Chính tôi đây, nở trên đầu ghènh ráng
Rơi tận cùng hố thẳm của thương đau
Thất bại rồi, thì ngồi dậy, đứng lên, ngẩng đầu
Hoa Mặc Cảm đeo chơi trong giây lát

Tôi vẫn đứng trên đồi cao, ca hát
Tôi vẫn đứng dưới đáy vực, ngân vang
Sống ở đời, thì ngại gì trần gian
Trời đất rộng, khép mình chi cửa hẹp

Có thất vọng, mới có niềm hy vọng

Có bại thành, mới thắm những chua cay
Khi ra đời, ta đã trắng đôi tay
Thế thì nay, ngại gì hai tay trắng

Hoa Mặc Cắm, nghe trái sầu trĩu nặng
Chín nổi niêm, khô héo cảnh trần ai
Từng nấc thang, bước lên nẻo thiên thai
Trả cái giá cuộc đời cần phải trả

Lúa mộng vàng trên đầu xanh lá mạ
Hoa nhoen cười từ phân bón ươm cây
Mặc cảm chi mà sầu mộng vui đầy
Sông có khúc, đời người, ai không lúc

Hãy đưa tay vén bức màn héo hắt
Mở khung trời lồng lộng bước chân đi
Hoa Mặc Cắm sẽ lên tiếng thầm thì
Đời là thế, có gì mà than thở !!!

Thức dậy đi !

Tháng 10 – 2007

Thức dậy đi em, nhìn một ngày đang tới
Thức dậy đi anh, nhớ một ngày đã qua
Để nghe, tất cả những gì xót xa
Và, những gì vui mừng chưa kịp nói

Hỏi, cố nhiên, em có quyền cứ hỏi
Buồn, cố nhiên, anh có quyền buồn đau
Nhưng không đem tang thương, bạc đãi biển dâu
Và không đem hoang tàn, vùi tro bụi

Mỗi giai đoạn đi qua, gian truân chât chồng hơn núi
Mỗi thời kỳ đi qua, nghiệt ngã vùi dập hơn sông
Đừng trách cứ và thả vào trống không
Em và anh, sinh sau, làm sao biết

Mỗi khúc quanh, biết bao nhiêu khúc ngoặt
Mỗi vòng xoay, vòng xoắn thật kinh hồn
Người đi sau, đừng nói chuyện đại khôn
Người đi trước, đâu phải không khỏi óc

Nước chảy xuôi, không bao giờ chảy ngược
Dù đem bơm, nước vẫn chảy xuống cơ mà
Làm sao thấy những nghiệt ngã can qua
Khi đang đứng ở giữa dòng, cuối ngọn

Thế thì, không nên luận bàn có tính chê bai, quyết đoán
Sao không thế này, sao không thế nọ, phải không
Thức dậy đi, kéo mai kia đi đong
Xuống hoàng tuyền còn dày con điều đồ !!!

Son sắt tôn thờ

Tháng 10 – 2007

Tôi khóc bởi, nước mắt mẹ đã chảy
Tôi đau bởi, mái tóc cha úa màu
Tôi buồn bởi, em, da thắm thịt thau
Tôi thương bởi, người, đeo khối sầu vạn kỷ

Khóc, không có nghĩa gục đầu, rên rỉ
Đau, không có nghĩa cúi mặt, khoanh tay
Buồn, không có nghĩa ngậm đắng, nuốt cay
Mà xoáy lở những tường thành băng giá

Gia tài của mẹ, không ai có quyền tàn phá
Mảnh đất của cha, không ai có quyền xéo dầy
Lịch sử xưa nay, không ai có quyền đổi thay
Non nước ngàn năm, không ai có quyền xúc phạm

Đẩy tan đi những sắc màu buồn thảm
Quét sạch đi những bóng dáng tối tăm
Xóa tan đi những cận bã nhục vinh
Tô thắm lại, cái đẹp rạng ngời hồn thiêng sông núi

Con cháu Lạc Hồng, là những con người đời non lấp biển
Giòng giống Rồng Tiên, là những con người đội đá vá trời
Chứ không phải là một phường lang, sói, chồn, dơi
Mà núp, ló, đỡ, khom, đục, chui, rìa, khoét

Ta đắp lại những hoang tàn đổ nát
Ta xây lại mảnh xơ xác dư đồ
Biết trân trọng những vụn vỡ, tàn khô
Thành tượng đài sáng soi vàng son gấm vóc

Tiếp nối nhau, đời sau qua thưở trước
Non nước này là hậu thế của Văn Lang
Của con cháu Rồng Tiên nước Việt huy hoàng
Hùng dũng hiên ngang, ngẩng đầu đi tới

Nước Việt Nam của người Việt Nam, một cõi
Non Việt Nam của người Việt Nam, một phương

Là người Việt Nam, nắm tay nhau, vững bước lên đường
Quét sạch tất cả những rong rêu, bọt bèo, băng tảng

Những tàn dư rách nát, hãy cúi đầu cội nguồn khói quyền
Những ý hệ lai căn, hãy phủ phục Tiên Tổ uy linh
Từ hôm nay, ta đi trên nước non mình
Vào ngày mai, cháu con truyền trao gìn giữ.

Kết Vòng Tay Hoa

Tháng 10 – 2007

Kìa xem, cá lội trên đèo
Chim bay dưới nước, thuyền chèo trên non
Kìa xem, sát nhật hơn son
Cong ngay hơn thẳng, méo tròn hơn vuông
Đố ai, ngậm trái bồ hòn
Mà không biết đắng, da mòn thịt thau
Đố ai, gông cũi đeo đầu
Mà không ô nhục con tàu trần ai
“Thức đêm, mới biết đêm dài
Tối tăm, mới biết lối cài dậm băng
Lên ngàn, thử hỏi cung trăng
Cây đa, Chú Cuội, Chị Hằng, đi đâu
Rụng rơi, chín mấy trái sầu
Tang thương nát mấy biển dâu, nghiêng bờ
Khom lưng đem đổ cơ đồ
Tiền nhân ơi hỡi, đáy mồ sao yên
Sục sôi đến cả hoàng tuyền
Rung rinh đến cả hồn thiêng năm ngàn
Nhìn trông, gạch lót trên đàng
Bắc cầu nổi nhịp, bắc thang leo đèo
Bắc thùng, nổi cáp, dây treo
Cả tung tăng lội, chim vèo bay cao
Thuyền xưa chờ một bến nào
Sông sâu biển rộng ra vào mênh mông
Vuông tròn trả lại sắt son
Trình nguyên muôn thuở, kết Vòng Tay Hoa.

Nếu có thể

*(Cái chữ Mẹ, có thể đổi các từ
Cha, anh, chị, em,...)*

Tháng 10 – 2007

Nếu có thể, lội ngược về quá khứ
Khi mẹ tôi chưa ngã bóng vô thường

Để không mang những nỗi bi thương
Rót vào khoảng mênh mông giá lạnh

Nếu có thể, vào hoang mờ cổ kính
Tìm mẹ thương, bóng dáng của ngày xưa
Để không nhìn chiếc lá lưa thưa
Cổ nường níu đeo cành thu tím

Nếu có thể, lội ngược dòng sinh tử
Khi mẹ tôi chưa bước qua cửa tạ từ
Để không nghe tiếng nói thiên thu
Rơi vào khoảng thình không trống rỗng

Nếu có thể, vén bức màn dĩ vãng
Khi mẹ tôi còn lặn lội cõi trần gian
Chín trông mong rơi rụng thời gian
Bên khung cửa nhìn xa xôi đêm xuống

Nếu có thể, vào hoàng tuyền thăm thăm
Tìm mẹ hiền đang nằm ngủ ở đâu
Để được ôm vòng tay mẹ giây lâu
Mẹ ơi mẹ, đừng qua khung cửa tử

Nếu có thể, mẹ ơi, nếu có thể
Con sẽ xin đánh đổi hết cuộc đời
Xin được gần bên mẹ dấu yêu
Để tìm lại những gì con đã mất.

Nếu đủ sức

Tháng 10 – 2007

Nếu đủ sức, tôi chặn thời gian đứng lại
Xoay ngược chiều, tìm từng quá khứ đã qua
Lục trong đồng tro tàn, và đóng lại những mồ ma
Cửa sinh tử chưa có ai đá động

Những người thân, sơ, đang cùng tôi chung sống
Dù trường đời phải gặp bao nhiêu ngã sinh ly
Nhưng không phải tử biệt, để mãi mãi ra đi
Chân trời tím vẽ nhiều khung còn mất

Tôi sẽ thấy đường mây nẻo, cầu mây nhịp, sông mây khúc
Của những gì theo từng chặng đã qua
Mẹ tôi còn kia, ấp ủ dưới mái nhà
Cha tôi còn kia, nhìn non nghiêng bóng núi

Và còn kia, em tôi giặt áo bên bờ suối
Chị của tôi, cấy lúa cạnh bờ ao
Anh của tôi, cày thêm nữa mấy sào
Những hạt ngọc chưa nằm sâu gốc rạ

Và còn kia, bờ giới tuyến không vẽ đường nghiệt ngã
Đề đất mẹ không chắt chùng xương máu tiền nhân
Tất cả những ai dẫn thân, phụng sự, góp phần
Nếu có, chỉ để tô thắm quê hương, dân tộc

Chứ không phải đổ vào bãi sinh lây nước đọng
Ứng ruộng đồng, và bốc mùi ô ứ non sông
Tạo thành những vết như ô nhục Lạc Hồng
Từ Văn Lang khởi đi huy hoàng rạng rỡ

Nếu đủ sức, anh và tôi phải làm như thế
Để nước non này, mãi mãi là gấm vóc giang san
Để núi sông này, mãi mãi là đái ngọc chạm vàng
Trang sử Việt đan thanh, năm ngàn năm vẫn hiển

Bàn thờ Tổ Quốc, uy nghiêm hồn thiêng khói quỳện
Mọi thế hệ đi qua, nhất nhất phủ phục suy tôn
Tùng dòng chảy đi qua, nhất nhất trân trọng noi gương
Non nước Việt Nam, muôn đời rạng danh kim cổ.

10 bài – Hiện thực 30

- 1. Cái nổi ta bà*
- 2. Khép lại đôi bờ*
- 3. Đạo giáo, không nên hí luận*
- 4. Sao lại là văn nhân, thi sĩ*
- 5. Xếp lại tử sinh*
- 6. Hẹp tan này còn nhỏ*
- 7. Sao lại khóc tôi*
- 8. Châu sa thành gia bảo*
- 9. Ai chưa từng biết khóc*
- 10. Nhớ mãi nghe em*

Cái nổi Ta Bà

Tháng 12 – 2007

“Dò sông dò biển dễ dò
Nào ai lấy thước mà đo lòng người”
“Ở sao cho vừa lòng người
Ở rộng người cười, ở hẹp người chê”

Đi vào tận chốn sơn khê
Còn nghe những nổi ê chề trần gian
Huống chi giữa chợ giữa đàng
Cái chuyện thiên hạ ngập tràn đường đi
Chuyện hay chuyện đẹp nói chi
Chuyện xấu chuyện gở cấp kỳ lan nhanh
Ô hay, miệng thế không phanh
Luận bàn, đàm tiếu loanh quanh tỏ bày
Cù nhây cám trấu cối xay
Cù nhưa thóc gạo suốt ngày chưa xong
Thời giờ để trống uổng không
Ngồi lê đôi mách đỡ buồn chưa yên
Lân la, nhồm dầy đi liền
Có khi cao hứng mà quên về nhà
Nhân thời nhân thế kêu ca
Xót thay cái nổi ta bà đáng thương
Khen ai gạn lọc tinh tường
Không mang rác rưởi, không vương sinh lây
Khen ai nói thiệt lời ngay
Không thêm không bớt, đẹp thay cuộc đời
Khi cần, mới nói đôi lời
Khi không, chẳng nói những lời bung xung
Cần chi, quét sạch lá rừng
Cần chi, khuyên gió, gió đừng rung cây !!!

Khép lại đôi bờ

Tháng 10 – 2007

Dòng sông nước chảy đôi bờ
Ai thương ai nhớ ai chờ đợi ai
Sóng xô sợi ngắn sợi dài
Lênh đênh mặt nước, bèo cài hoa trôi
Thuyền ai thấp thoáng xa khơi
Đêm đêm sương lạnh trăng soi lững lờ
Đôi bờ sóng vỗ nhấp nhô
Xa xa cát trắng mịn mờ trời mây
Bên cầu ngọn gió heo may
Bờ mi khép lại niềm tây gợn màu
Sông dài nước chảy về đâu
Lăn tăn hai ngã giọt châu vo tròn
Dấu mờ phủ kín héo hon
Chìm sâu cô lữ, lối mòn nghe đau
Sông trăng mặt nước rầu rầu
Lang thang chiếc bóng đêm thâu lạnh lùng.

Đạo giáo, không nên hí luận !

Tháng 10 – 2007

Người ta mĩa, tu sao không ẩn vào nơi thâm sơn cùng cốc
Người ta mai, tu sao không ngồi yên nơi cửa Phật, Thánh đường
Chuyện thế gian, cứ để cho thiên hạ giương cung
Đừng vướng bận những trần lao tục tử

Tu, sao không phó mặc, kệ kinh, hạ thủ
Tu, sao không nhắm mắt, thế sự thông buông
Chuyện trần gian, cứ để cho người dương thế vẽ tuồng
Đừng cản trở, ngăn đường, gây sóng gió

Thương người mù sờ voi, mà ba hoa tổ khô
Thương chúng sanh vô minh, mà dạy thế, dạy đời
Sống ao tù, mà trách cứ biển khơi
Tâm ngục tốt, mà đốt đèn thánh đức

Tu, là cứu tam đồ đọa đày vẫn đục
Tu, là độ tam thế dứt nẻo lầm mê
Sống, mà đeo hôn trầm, mang nhân ảnh ngô nghê
Chết, chật ních A Tỳ, mười tám tầng chồng chất

Tu, là cứu chúng sanh cùng khắp
Tu, là độ vạn loại an lành
Người nhân gian, vốn không hiểu ngọn ngành
Lại còn trách, tu với hành sao thế

Cứu chúng sanh, đâu phải chuyện của các người mà đặt để
Cứu muôn loài, đâu phải chuyện của các người mà kêu rêu
Biển trầm luân, bèo bọt nổi lều bều
Làm gian khổ bản hoài thánh nhân thánh đức

Người nhân gian không hiểu, đừng đụng vào lẫn mức
Không nhớ câu :
Biết thì thừa thốt, không biết thì dựa cột mà nghe
Kiến thức của thế gian, chưa làm nổi ông nghề
Đường đạo giáo, không thể đem hí luận.

Sao lại là văn nhân, thi sĩ !

Tháng 10 – 2007

Đừng thắc mắc văn nhân viết gì thế ?
Đừng thắc mắc thi sĩ viết gì kia ?
Để tư tưởng dựng thành những tấm bia

Chữ nghĩa không tồn kho, sa trường sao im tiếng

Biển lộng trùng dương
Triều dâng vỗ sóng
Gió thét từng cơn
Vang vọng núi rừng
Cũng không thiệt hại cái vô cùng
Và càn khôn vẫn mờ mờ hư ảo

Văn nhân, cứ dùng ngòi bút thiên xảo
Thi sĩ, cứ dùng chữ nghĩa vờn chơi
Cứ vất cạn một đời
Treo phù sinh huyễn mộng
Gõ vào cửa tịch cô chót đóng
Vén bức thêm vũ trụ hư hao
Vút cho đến cuối ngọn sào
Thành những tiếng thanh âm đột phá

Văn, tuyệt tác, chính là văn độc sáng
Sĩ, tuyệt vời, chính là sĩ độc chiêu
Đánh phủ đầu, đánh toi tả mọi chiêu
Để tư tưởng không còn phương chống đỡ

Thi sĩ, là những con người biết thờ
Văn nhân, là những con người biết rung
Thờ và rung đến hơi thở cuối cùng
Khi tâm can chưa phát cờ thúc thủ.

Xếp lại tử sinh

Tháng 10 – 2007

Mai này, xếp lại tử sinh
Bờ rêu phủ kín bóng hình đi qua
Hoàng hôn già biệt chiều tà
Ô hay, một kiếp ta bà còn chi
Mai này, lúc đã đến khi
Kéo thêm một chút, dễ gì, được sao
Nhanh hơn một cuộc chiêm bao
Đâu còn giấc điệp xuyên xao mộng thường
Mai này, ngọn cỏ nhả sương
Ô hay, âm lạnh vẫn vương đêm dài
Đường đi, lối cỏ hoa cài
Đường về đóng cửa, tuyên đài xác xơ
Van chi, cát bụi mịt mờ
Đầu ghềnh sóng vỗ, cuối bờ triều dâng
Mai này, gác mái trầm luân

Giã từ quán trọ dự phần một phen
Vẫy tay khép lại khung rèm
Van chi mây bạc, phủ thêm phù vân
Một mai, mai một, lựa lần
Cuối đường khuất nẻo, cơ cần chi ai !!!

Hợp tan này còn nhỏ !

Tháng 10 – 2007

Đừng khóc nghe em,
cuộc đời, biết bao lần tan hợp !
Đừng khóc nghe anh,
cuộc đời, biết bao lần hợp tan !
Hãy nhìn kia, dấu vết rong rêu, sắp lớp bên đàng
Giọt lệ thủy đeo vành, khô sỏi đá
Uống thuốc thời gian, quên dần nỗi nhớ
Uống thuốc nghề thường, làm bạn nỗi quên
Khung trời tím, gác trên mỏm chên vênh
Khung trời hồng, núp dưới thềm mơ ước
Trong cuộc đời, biết bao lần nước mắt
Nước mắt nào, không thấm những đắng cay
Khi niềm chung, rúng động nỗi niềm tây
Vẫn đành đoạn giữa lần ranh ngăn cách
Đưa tay, vói, bên đôi bờ cánh khép
Để một mai, còn hé mở, biết đâu
Chứ không đến độ lạnh lùng, thăm thẳm chìm sâu
Những nụ chớm, gấn hoa mơ “Bích Câu Kỳ Ngộ”
Nhớ nghe em, hợp tan này còn nhỏ
Nhớ nghe anh, hợp tan này còn may
Vì chưa phải là cuộc hợp tan lớn nhất trong đời
Vụn vỡ !
Rã rời !
Nhắm mắt !
Buông tay !
Và, lúc đó, không còn chi nói nữa !!!

Sao lại khóc tôi !

Tháng 10 – 2007

Tôi chưa chết, mà sao em lại khóc ?
Tôi còn đây, mà sao anh tiếc thương ?
Cuộc đời tôi, đi chưa hết nẻo đường
Mỗi tan hợp, hợp tan
Đó là lẽ thường tình nhân thế
Tôi có làm gì đâu, sao cho rằng quá ác

Tôi có làm gì đâu, sao cho rằng quá tay
Tôi chỉ có một đôi chân
Một đôi tay
Một tâm tư
Một tấm lòng
Chưa trọn vẹn những gì tôi mong muốn
Khi nào kết thúc, đỉnh đời hy vọng
Khi nào tràn đầy, hố thẳm nát tan
Tôi sẽ đứng vững trên đường ngang
Nhìn lối dọc, khép hoành tung một kiếp
Vì thế, xin em đừng có khóc
Vì thế, xin anh đừng xót xa
Cõi ta bà, tôi dẫm nát trăm kha
Đi đi mãi trên hành trình chưa hết
Tôi sẽ nghỉ, mỗi khi thấm mệt
Tôi sẽ đi, khi chút sức chưa tàn
Em hãy mỉm cười, hòa khúc âm vang !
Anh hãy vui lên, cùng tôi anh nhé !

Châu sa thành gia bảo !

Tháng 11 – 2007

Khi sinh ra, vốn mang dòng suối lệ
Tắm hơi sương chan chứa mọi nỗi niềm
Mỗi một người có một dòng suối riêng
Chảy để thấm đời mình trong nhân thế

Mạch ẩm ướt nằm ẩn sâu lặng lẽ
Ngắm cõi lòng, và thẩm thấu con tim
Nếu giọt lệ mà khô cứng, ngậm câm
Thì con người trở trở hơn gỗ đá

Chín tâm tư, mới lưng tròng lệ đổ
Nhũn tâm hồn, mới động mạch châu sa
Cứ chảy đi, ôi hạnh phúc lắm mà
Vì trái tim bồi hồi nghe sự sống

Thật dễ thương, nhìn bờ sông gợn sóng
Thật dễ mến, nhìn bờ suối vo tròn
Không biết khóc, là sông không tâm hồn
Không nước mắt, là chôn đời khô cứng

Đừng phụ bạc tắt nguồn cơn sinh động
Đừng bẽ bàng dim suối lệ vực sâu
Tiếng nói của con tim, và tiếng nói của cái đầu
Hai cái đó thường đôi co nghiệt ngã

Giọt thì thâm lung linh hồn sỏi đá
Đề ngắm nhìn nước mắt chảy mà chơi
Chảy băng ngang từng mạch sống cuộc đời
Đừng lẩn át bởi lẩn ranh lý trí

Đặt lý trí đứng trên cầu sông Vị
Bắc một nhịp qua suối lệ chìm khe
Khi con tim rung động mạch lắng nghe
Ôi đẹp quá, châu sa thành gia bảo.

Ai chưa từng biết khóc ?

Tháng 11 – 2007

Khi sắt đá thì mặt lạnh như tiền
Khi nhũn mềm, cũng méo xẹo như ai
Thế mới biết, khóc, quả thực anh tài
Đánh ngã gục anh thư, trượng phu, quân tử

Khi cõi lòng đã chín mùi tình tự
Khi tâm hồn đã ù dột xót xa
Thì bờ mi đã mở mạch châu pha
Nguồn suối lệ cuộn dòng reo tức tưởi

Khi lấm liệt, hơn gió rừng thét núi
Khi dọc ngang, hơn hồng thủy sóng triều
Nhưng có khi vào quán trọ cô liêu
Ôm lủi thúi giọt khô đau mắt xót

Bất luận, bậc cái thế anh hùng đảm lược
Bất luận, bậc tướng lãnh thống chế sa trường
Bất luận, bậc dân giả chơn chất bình thường
Nước mắt chảy, cũng kềm nhem, kềm nhem, thút thít

Đâu phải riêng chốn hồng trần ô trọc
Ngay thánh nhân đã vượt thoát siêu phàm
Không biết khóc, khác nào gỗ đá, thạch nham
Tiếng lòng không biết nghe, tình người đâu có vẹn

Trời, dù là khoảng trống mênh mông, còn mưa đổ
Đất, dù là gồ ghề, lồi lõm, còn nứt khe
Huống chi con người, có sẵn hai lòng khe
Mạch không động, khác nào như đã chết

Khóc, mới sinh ra, đó là sự thật
Khóc, thấm niềm đau, mới là con người

Khóc, đã nằm sẵn trong tiếng cười
Hỡi nhân thế, ai chưa từng biết khóc ???

Nhớ mãi nghe em !

Tấm lòng luôn hiện hữu
Mắt thương nhìn cuộc đời
Chúng sanh khắp nơi nơi
Mang từ tâm tế độ

Vào trần gian đau khổ
Nghe tiếng nói kêu thương
Vào thế giới nhiều nhưng
Nghe tiếng kêu trầm thống

Tạo niềm tin, sức sống
Cho hy vọng, thăng hoa
Ban tịnh thủy cam lồ
Thuyền thanh lương dong ruồi

Nhẹ nhàng như bờ suối
Thanh thản như dòng sông
Khắp pháp giới mênh mông
Thênh thang đường Tứ Thánh

Đi đâu nguồn cuối ngọn
Dạo vô thi vô chung
Ta có mặt vô cùng
Em ơi, đừng ái ngại

Bước lên ngàn quan ải
Thoát vô hạn biên cương
Ta đi khắp nẻo đường
Lòng an nhiên bất động

Nhìn kia, nước và sóng
Sóng với nước lung linh
Em vẫn nét băng trinh
Ta vẫn tròn tánh thể

Giữa đôi bờ sinh tử
Nào có nghĩa tử sinh
Ta nguyên vẹn bóng hình
Em tinh anh muôn thuở

Nghe không, từ tiếng gọi

Luôn nhớ mãi nghe em !